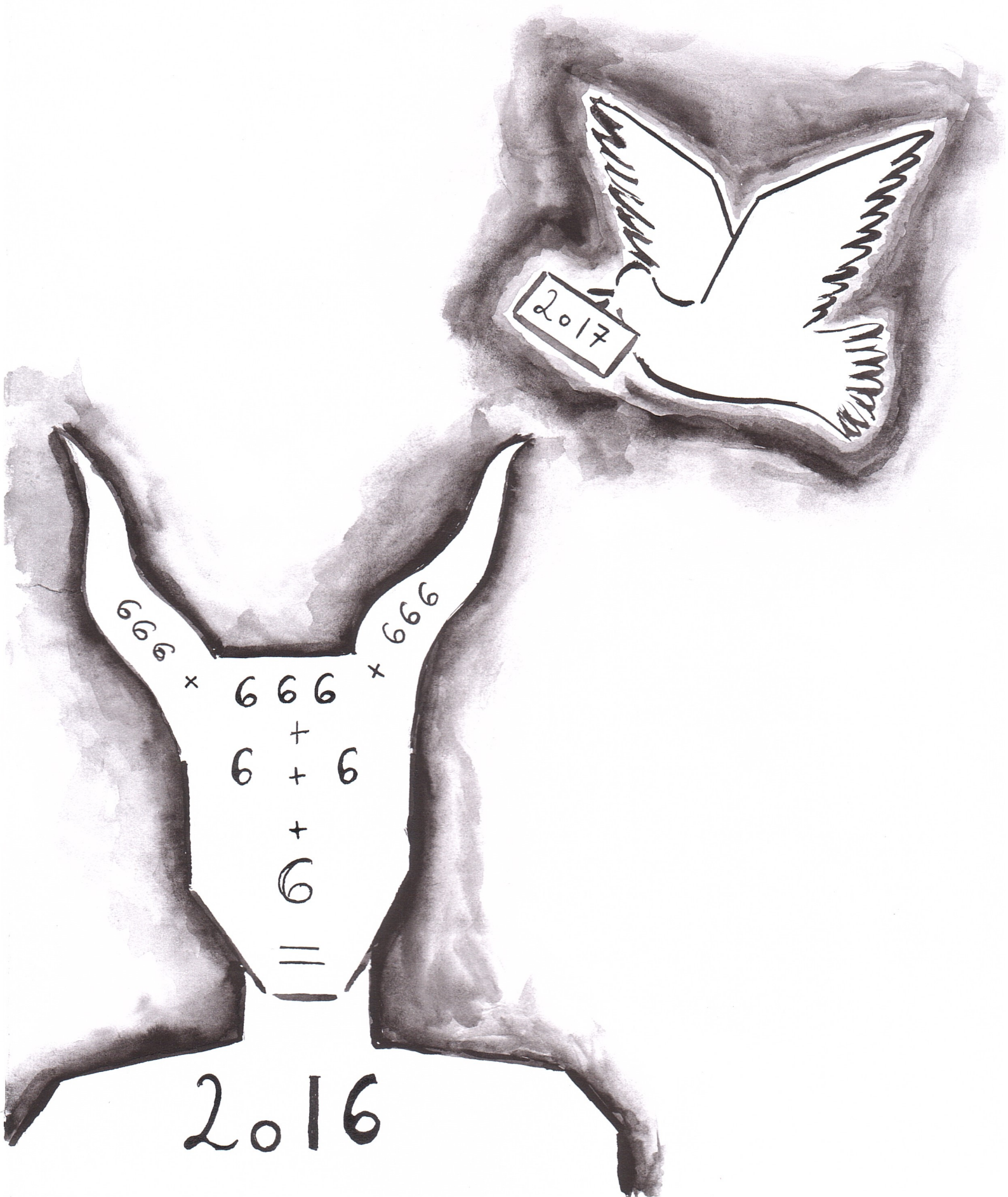

POR Gazeen 66

2017

666

x

666

x

666

6 + 6

6

=

2016

ÚVODNÍK

Moji nejmilejší, rok se sešel s rokem a máme tu opět Vánoce. Hned na začátku bych vám všem ráda popřála šťastný a veselý, užijte si klidu, dokud můžete, jak jistě víte ze zadní strany Porgazeenu, letos to moc dlouho nebude. Ale zbytek tohoto úvodníku bych ráda věnovala něčemu tak trochu jinému. Číslo 66, které právě držíte v rukou, máte položené na lavici, anebo ho čtete ještě nějakým jiným, alternativním způsobem, je bohužel to poslední, které pod mým vedením vznikne. Je to výsledek hodin práce za potu a slz spousty talentovaných studentů, kterým tímto náležitě děkuji. Bylo skvělé s váma spolupracovat, i když to tak asi ne vždy vypadalo. Ale všechno dobré musí jednou skončit a nejinak je to s mou kariérou šéfredaktorky.

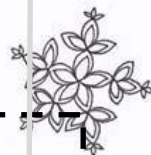
Časopis jsem převzala od Elišky před rokem a půl a tohle je pouze moje čtvrté vydání Pzeenu. Cítím nehynoucí respekt ke všem předchozím šéfredaktorům, co to vydrželi déle. Jste fakt hustý. Mně tahle práce strašně moc naučila, ale taky, buďme upřímní, mě připravila o hodiny spánku a ne jednu přivedla k slzám. Tak akorát doufám, že to za to stálo. To koneckonců můžete posoudit jedině vy, čtenáři. Vždyť pro vás porgány to vlastně všechno dělám. No nic, konec s tou nechutnou sentimentalitou. Nezbyvá mi než popřát Ottíkovi hodně štěstí a hlavně energie do budoucna, vám ostatním vše nejlepší do roku 2017 a Porgazeenu ještě aspoň dalších šedesát šest čísel.

S láskou,
Františka

OBSAH

Podruhé na Říp, Vánoční reminiscence ... 3	Pět fází děláni rozdílůvek, okvk ... 18
ROZHOVOR	Die Deutsche Seite ... 19
naše nové tváře ... 4-6	Literární příloha 20-21
Sportgazeen ... 6	PORGán doporučuje ... 22-24
PORG vs. PORG ... 7	Smrt proroka srdce ... 25
Cestopisy ... 8-15	Pásmo poezie.... 26
NÁZOR aneb co si myslí vaši spolužáci ... 16-17	Perly sviní(m)... 27

STALO SE

23+1-12- 1=11 lidí v sextě * od pololetí navrátilivší se z Lincolnu a možná ještě +1 * Tercie má hudebku bez Š.U. Jakože cože? * P.N. a E.H. ztraceny a díky bohu nalezeny M. H. * PORG is gay * Septima nás baví vodní bitvou, profesory moc nepobavila * LPGA má skoro 50 účastníků, s odehráním zápasů to už ale tak horké nebylo * PORG bez vody = PORG v kině * Nová paní profesorka A.F. by střílela voliče D.J.T. a hrozně jí trvá oprávnění testů * memes z trafičky * kvartánky mají fotku s naším idolem M.L. * Slav squat nejlepší TOSkou poslední doby * Areál švp nejhorším areálem poslední doby * Hromadné sbírání důtek v kvartě * Vedení investuje do alkohol testerů, možná by si ale mohlo zamést před vlastním prahem * M. Fulcran Desire T. * Půda lehce připomíná interiéry mateřské školy * КАК ЗОБУТ КОТА? * "fašně si nechcete utělat tu be jednišku?" lol ne * Klastame * P.J. má stípkó. Nepřekvapuje nás to, ale gratulujeme! * T.Č. „pojebal na všech frontách“ * Díky nedochvilnosti M.A. seděla polovina PORGánů ná Fokusu VM na zemi. *J.Š. moří tancem nejen PORG, ale už celou Prahu 8 * Nová metoda prezentování na hodinách M.A. je celkem na pechu * M.M. vyrobil jojo z vyřazeného generátoru z laborky * Chcete mě? * J.S. a O.G. svádí (zatím) neúspěšný boj o N.K. * R.M. odmítnut K.V.* E.H. na švp + P.K. a za nedlouho - * E.H. (ta druhá), J.R. + neporgáni (jakože každá má jednoho svého jiného) * M.A.+K.M. (NP) * K.J. + ta-nečník z Žatce * P.M. a F.Š. * A.Ch. + Koko * S.K. se ani neohřála v náručí F.B. a už to vypadá, že je místo po jeho boku opět k mání * a rozchody zachvátily i sextu (K.P. - o několik let starší přítel) a terciánsko-kvartánské dvojice, no tak lidi... * tak aspoň tradiční: N.D. + P.V., E.R. + J.D. (ale prej jim to skřípe), DH^2, A.Z. na dálku, ale přec + J.Š., F.C. + A.H., J.H. + I.D. (indukční deska) * Přidejte se!

Podruhé na Říp

Sobota 24. září, 0:00 hod. Partička porgánských studentů, ex-studentů, rodičů a profesorů pořizuje selfička a vychází do tmy a chladu Libeňské noci. Vydáváme se dolů směrem k Vltavě (až na p. p. Arnota, který se vracel zhasnout světla na záchodch). Cestou podél řeky si zvenku prohlížíme zoologickou zahradu a míjíme kiosky, kde jsme se občerstvili loni. Tentokrát měli bohužel zavřeno. Alespoň stihneme několik svačinek za pochodu. Doplnit energii se totiž hodí vždycky.

Nejhorší část cesty nastává těsně před Kralupy. Z betonové silnice rovné jako pravítko totiž strašně bolí šlapky. Až se mi zasteskne po pěšině, ze které jsme před necelou hodinou sešli. V Kralupech na nádraží už všichni děkujeme bohu za otevřené pekařství a většina účastníků pochodu se tak v očekávání příjezdu skupiny p. p. Hillové stihne ještě povzbudit ranní kávou.

Po příjezdu dalších chodců, psa počítaje jako bonus, vyrážíme znovu směr Říp. Čerství a poměrně vyspaní chodci jsou plní energie, nám stihly na nádraží akorát tak vychladnout svaly. To se správně asi po 5 kilometrech. Podél vody pokračujeme až před Mlčechvosty, kde svačíme a převlékáme se do kratších kalhot, neb začíná být vedro.

Po Mlčechvostech následuje pochod zdánlivě nekonečným kukuřičným polem. Naštěstí se pak přesouváme do podstatně příjemnějšího terénu - lesíkem přicházíme (spíše se ploužíme) do Ctiněvsí. Tam zamíříme do místního pivovaru. Akorát se stihneme pořádně rozsedět a už zase vyrážíme. Poslední tři kilometry před námi! Naše ztuhlé nohy protestují a kopec se jim pranic nelíbí. Není se co divit. Nakonec ale zatínáme zuby a vyšlápeme to až nahoru na horu. 57 kilometrů za námi! Všichni se radují a dojíždají, co jim zbylo. Je to krása, když pomyslíte, kolik toho ty vaše nohy zvládly.

Ale to nejhorší je ještě čeká! Opravdový masakr je totiž až sestup z Řípu. Ony se ty dva kilometry, navíc z kopce, zdají směšné, ale po takové dálce je to prostě peklo. K autobusu to nakonec naštěstí zvládli všichni. To, co následovalo na Kobylisích po tom, co nás vyplivli z autobusu, bych snad radši ani nerozebíral.

Pochod se každopádně skvěle vydařil a všichni si ho jistě užili. Tak doufám, že se za rok alespoň s některými z vás na Řípu uvidíme. Snad každý správný PORGán by ten kopec měl nejmíň jednou vyšlápnout!

Jan Macek, kvinta

Nostalgické vánoční reminiscence

Letos poprvé mi došlo, že můj čas, který strávím v naší vzdělávací instituci, je nějak omezen. Snad je to sextou a obecnou prázdnotou v naší třídě. Anebo několika zajímavými fakty, které jsem si uvědomil teprve před pár týdny. Současní primáni poznávají úplně jiný PORG než já v jejich věku. Za našich mladších let nebyla žádná půda (teda vlastně byla, ale nesmělo se tam) ani studovna. Chovy zvířet nebyly tak rozsáhlé a němé tváře byly opravdu němé. Druhý cizí jazyk se vyučoval až od sekundy. A Yucatán nebo Yolokolo taky už odpočívají na smetišti dějin (nebo možná v Ďáblících, kdo ví). Jsou ale věci, které se nezměnily. Na psacím stroji už tenkrát nikdo, až na mě, nepsal. A na Koráb se nadávalo taky už tehdy. Tento školní rok je zajímavý jednou věcí. Poprvé v historii libeňského PORGu převažují studenti ze třetího tisíciletí. Pokud jste také ve statistikách vedeni jako vzdělávání, existuje téměř šedesátiprocentní pravděpodobnost, že jste už dítě nového milénia. Je to úplná cesta napříč časem, teda až na pár nezanedba-

telných drobností. Třeba že to prostě nejde, nebo lépe řečeno, že to zatím neumíme.

Dovolte mi tento sentimentálně-nostalgický, nechutný vánoční patos zakončit nějak vánočně. Už za několik málo dní budeme muset jednou provždy opustit letopočet dvoutisící šestnáctý. Nahradí ho rok s pořadovým číslem, jak jinak, o jedna vyšší. A možná je právě na konci roku čas trochu slevit z našeho vražedného životního tempa. Navštivte staré přátele, běžte se projít do Prahy a obdivujte zasněženou matičku stověžatou (autor doporučuje). Nebo sebou prostě nekreativně plácněte doma na gauč a nechte všechny ty dobroty, aby si našly svou cestu do vašich žaludků (autor taky doporučuje). Veselé svátky míru, klidu, dobroty a nekontrolovatelných žranic přeje

Lukáš Svoboda, sexta

Rozhovor

„Hynku! Viléme! Jarmilo!“

Hynek je na první pohled zcela obyčejný chlapec, student ze sexty. Hned na ten druhý na něm však objevíte nevídanou zvláštnost. Nechodil s námi první čtyři roky do třídy. Vlastně pět. V kvintě s námi do třídy „chodil“, ve skutečnosti však strávil rok v Norfolku ve Virginii a stal se předmětem mnoha třídních pověr a fám. V tomto rozhovoru nám poodhalí, jaký je doopravdy...

Líbí se ti víc španělská nebo ruská verze tvého jména?

Takže si mám vybrat mezi Chynkem a Gynkem? To asi Chynka.

Chápu, z Ameriky ses vrátil s názorem, že do Bílého domu by měl usednout Donald Trump. Dnes je den před volbami, mohl bys nám tento postoj vysvětlit?

Donald Trump je sice magor, ale dle mého názoru bude prezidentem Zemanova rázu - bude plácát nesmysly a dělat ostudu, ale to je všechno. Věci jako stavba zdi na hranici s Mexikem nebo shození atomové bomby na Moskvu mu kongres zatrhne. Hillary Clintonová je v politice už značnou dobu, za tak dlouho se člověk v politice nedokáže nezkatit. Je hrozně intrikánská a pro moc udělá cokoli, důkazem toho jsou tři různé lži, které její kancelář vypustila ohledně toho, proč zkolabovala, nebo kauza s únikem mailů. Její politika by obratně oslabilovala moc USA a vedla svět k dalšímu velkému konfliktu typu studené války.

Takže je vlastně „menší zlo“? Nemusíme se obávat, že se ze všech milých a kultivovaných exchange studentů, co se na konci roku vrátí z USA, stanou „bílí heterosexuální muži bez vyššího vzdělání“ s infantilní kšiltovkou, co budou nadšeně volat po stavení zdi na mexických hranicích?

Jestli mohu zobecňovat z vlastní zkušenosti, tak ne. Bílý heterosexuální muž sice jsem a plot na mexických hranicích už je, alespoň v El Pasu, kde jsem ho na vlastní oči viděl, ale kšiltovky nemám rád.

Dobře, pojďme k něčemu méně kontroverznímu. Máš nějakou vtipnou nebo zajímavou historku z Norfolku, kde jsi rok pobýval, která stojí za sdílení?

Já myslím, že tam se nic konkrétně neuvěřitelného nestalo, jen jsem měl celou dobu takový dost zvláštní pocit. Nejdřív mi to přišlo jako abstraktní myšlenka, že pojedou na rok pryč, a až když jsem se rozloučil na letišti a čekal na letadlo, tak jsem si uvědomil, že to je krutá realita. Pak když jsem tam byl, tak jsem měl pocit, jako bych prozkoumával nějakou cizí planetu, a měl jsem pocit takového odcizení, jako že se mě nic netýká. Všechno tam bylo jinak než jak jsem zvyklý odsud a necítil jsem žádnou odpovědnost za svoje činy, pokud bych něco pokazil ve škole, nic by se nedělo, protože po návratu jsem stejně musel psát rozdílovky. Kdybych se nějak ztrapnil, tak by to bylo jedno, protože stejně odjedu, a než někoho odtamtud znovu uvidím, tak se na to zapomene.

Myslíš, že jsi „zamerikovatěl“? Jezdil bys radši všude autem? Baví tě víc vadnej americej fotbal než „soccer“? Objednal by sis radši Coca Colu než ZONKU s příchutí nord cola?

Asi spíš naopak, všude bych jezdil MHD, protože se nemusím nikoho ptát, aby mě svezl. To byla věc, která mě tam asi štvála ze všeho nejvíc. Co se týče sportu, tak football je mi úplně jedno a soccer už odmalička nemám rád. S Coca Colou to je zajímavé, tu mi rodiče skoro nikdy nekupovali, a tak když jsem ji mohl pít, tak to byla vzácnost a hrozně mi chutnala. Ale v Americe se Coca Cole člověk nevyhne a já zjistil, že vlastně tak dobrá není.

A kam jsi chodil do školy před Norfolkem?

Na Gymnázium Nad Štolou, ale tam se mi moc nelíbilo.

Na PORGu se ti líbí?

Zatím dobrý.

Četl jsi Zatím dobrý?

Samozřejmě, měli jsme to minulý rok jako povinnou četbu!

Předminulý! Máš radši Radka nebo Pepu?

Tak to je těžká otázka, ale myslím si, že oba jsou stejně dobří.

Myslíš si jako skaut, že písnička Skautskej tábor je založena na pravdě?

(Hynek jako svědomitý skaut píseň neznal, a když ji poznal, očividně ho nenadchla.)

To určitě ne, upřímně pochybuji o duševním zdraví autora a lidí, co si myslí, že by se to mohlo zakládat na pravdě.

Přišel jsi o spoustu třídních zážitků (lyžák, taneční, ŠvP, výlety...). Pociťuješ to hodně, nebo už jsi pobral třídní folklor?

Doufám, že už jsem to nějak pobral, ale je mi trochu líto, že jsem o to přišel.

Vlastně jsi přišel jenom o pět let dělání bordelu... Máš nějakou představu, jaký/á by měl/a být náš/naše nový/á spolužák/spolužačka /žačka?

Já o tom radši nebudu přemýšlet, nijak to neovlivním a pak bych mohl být zklamaný.

Chtěl bys mu/ji něco vzkázat?

Hlavně si neber nic osobně!

Svatá pravda... A na závěr, chtěl bys něco vzkázat svým spolužákům, které teprve poznáš a kteří jsou na tebe zvědaví (a ty na ně určitě taky)?

Tak to nevím, aby si o mě neudělali nějaké falešné představy...

Dobře. Dík za rozhovor!

Tereza Fremundová, sexta

„Malej Fant'ák“

Mikuláš Fantys je od září studentem tercie. Vyšší gymnázium si ho asi spojí s převážně oblíbeným bývalým profesorem angličtiny, jehož je synem. O tom, jak se snaží vymáknit z této představy a o školách, kam chodil před PORGem, se svěřil Porgazeenu.

Jaký byl tvůj život před PORGem?

Vyrůstal jsem v Kralupech, tam jsem chodil na základku, taková stará budova, něco jako PORG. Potom, když jsme se přestěhovali do Prahy, tak na takovou tu klasickou hnusnou sídlištní základku, a na gymnázium jsem chodil na Gymnázium Nad Kavalírkou, což je zase takovýto velký gymnázium.

Je to na PORGu hodně jiný než Nad Kavalírkou?

Rozhodně, tady je takový osobnější prostředí.

Většina PORGánů tě asi zná proto, že tady tvůj táta učil. Ovlivňuje tě to nějak?

Já jsem jednou chyběl ve škole a náš milý hodný pan profesor Tatíček se ptal, kdo chybí. No, malej Fant'ák. A taková situace je pro mě poněkud složitá. Ale má to i výhody, třeba právě to, že mě znají.

Taky tě znají třeba proto, že jsi hrál na koncertě na škole v přírodě... Čemu kromě hudby se věnuješ?

Hodně čtu, kdysi jsem hrál divadlo, ale to už je pasé. A taky píšu. Hodně. Občas. Třeba povídky. (Nebo třeba články *Smrt proroka srdce* a *Revolta lidu* v tomto čísle Porgazeenu pozn.red.)

Takže bys chtěl být třeba spisovatel nebo novinář?

Možná...

Slyšela jsem, že znáš všechny americký prezidenty. Máš nějakého oblíbeného?

No, skoro... Mám rád Jimmyho Cartera. Nebo tam napiš Kennedyho, toho znaj všichni.

A Trumpa ne?

Toho ne.

Dobře, děkuju za rozhovor.

Tereza Fremundová, sexta

Na slovíčko s Fessovou

Tento rok nastoupila do školy nová profesorská posila. Paní profesorka Fessová u nás vyučuje biologii a zeměpis. Jak hodnotí svou dosavadní spolupráci s PORGem, si můžete přečíst právě teď!

Proč jste se rozhodla učit na PORGu?

Dostala se ke mně nabídka učit tady a já jsem to brala jako záležitost osudu, že to tak prostě má být. Že je to nějaká další cesta, kterou bych se měla vydat. A já to chtěla zkusit. Nevybrala jsem si ji. Ona sama se mi nabídla.

V čem se PORG nejvíce liší od škol, na kterých jste působila předtím?

Nejvíce vztahy mezi studenty. Velcí studenti berou ty menší mezi sebe a respektují je. A ti mladší se dokáží s těmi staršími přátelit. Celá škola je soudržnější a působí to na mě jako jedna škola, ne samostatné třídy. A to je hrozně hezké.

Jaký máte názor na ostatní profesory?

Zatím velmi pozitivní. Doufám, že se to nezmění. Ještě než jsem vůbec zjistila, jak PORG funguje, představovala jsem si školu víc zaměřenou na elitní rodiny, na elitní děti. Bylo to pro mě překvapením, že kolegové jsou fajn, trochu blázni. Ale to člověk musí být, musí sám hořet, aby někoho zapálil. Je to prostě taková fajn skupina intelektuálů, kteří milují svojí práci a nedělají to proto, že musí, ale proto, že to vychází z nich samotných.

Jak se vám líbí Vaše první škola v přírodě a co projekt?

Líbí se mi to moc. Počasí nás taky trochu vypeklo, ale to k tomu taky patří. Vždycky se vzpomíná víc na ty extrémnější zážitky. Já si myslím, že jsem spokojená. Nejdřív jsem se lekla, když jsem vypsala svůj projekt a zjistila jsem, co mají ostatní profesori za projekty. Řekla jsem si, že budu ráda, když na mě vůbec nějakí studenti zbudou. Mám moc dobrý pocit z toho, že se na můj projekt zapsali schválně, že chtěli mapovat. A že je to bavilo i přes nepříznivé podmínky.

Nikol Krejčí, Kateřina Vystavělová, kvinta

Kvartánský lamač dívčích srdcí?

Honza Sladkovský: kvarta 2021
bratr Jirky Lhotky (oktáva
2015) a Járy Sladkovského (sexta
2019) nový student, začátek studia
ve školním roce 2016/2017

Ahoj Honzo.

Ahoj.

**Jsi tu nový student, přesněji student
kvarty. Co tě vedlo k přestupu na
PORG?**

Vím, že toto gymnázium je jedno z
nejlepších osmiletých gymnázií. Proto
jsem byl nadšen, když se naskytla
příležitost nastoupit sem. Bátl jsem pak
přestupu ze ZŠ na čtyřleté gymnázi-
um.

**Když víš, jak dobrá škola PORG je,
zkoušel ses sem dostat v páté třídě?**

Ano, zkoušel, ale bohužel jsem se sem
nedostal.

**Studenti, kteří na PORG chodí už nějaký
ten pátek, vědí, že jsi bratr Járy Slad-
kovského (sexta 2019) a Jirky Lhotky**

**(oktáva 2015). Mělo na tebe nějaký vliv
to, že na tuto školu oba chodili či chodí?**

Nijak zvlášť velký vliv to na mě nemě-
lo. Kvůli nim jsem se sem určitě nehlá-
sil. Měl jsem výhodu, že jsem už před-
tím věděl, že tu mají jiný systém znám-
kování a jiný přístup k učení i žákům
samotným.

**Když už jsme u toho, jak se ti líbí styl
vyučování a naši profesori?**

Styl výuky se mi zamlouvá, avšak o
tolik jiný než na naší škole není. A pro-
fesoři jsou zde skvělí. Mají úplně jiný
přístup k žákům, takový osobnější. A
to se mi moc líbí.

**Kam jsi vlastně chodil na školu, než si
přestoupil k nám?**

Chodil jsem na ZŠ Žrnovská. Na
tuto školu chodili i bráchové, než pře-
stoupili na PORG.

A měl jsi tam dobrý kolektiv?

Ano, měl. Ale nynější kolektiv je o
mnohem lepší.

**Nebál ses, že tě třída nevezme mezi
sebe? Přeci jen jsou spolu na škole čtv-
rým rokem.**

Tak trochu. Počítal jsem s tím, že když
sem přestoupím, budu se muset nějak
začlenit. Ale nemohu říct, že bych se
bál. Nastoupil jsem sem hlavně kvůli
studiu, o lidi ve třídě mi primárně ne-
šlo.

**A poslední otázka. Než jsi sem přišel,
tak byly tvoje spolužačky velice nadše-
né, jaký fešák k nim nastoupí do třídy.
Připadáš si jako lamač dívčích srdcí? Už
jsi zlomil nějaká dívčí srdce?**

Ne, za lamače dívčích srdcí se oprav-
du nepovažuji. A zatím jsem žádná
dívčí srdce nezlámal.

**Díky za rozhovor a at' jsi ze studia na
naší skvělé škole i nadále tak nadšený
jako doposud.**

Děkuju.

Kristýna Zatloukalová, sexta

Sportgazeen: Turnaj LPGA vol. 6

Už pátým rokem se koná turnaj ve stolním tenise za
tím jedním starým nám dobře známým pingpongovým
stolem. Pět let je docela dlouhá doba a turnaje LPGA se
pomalu stávají tradicí. Navíc se stále účastní spousta hráčů
nejen ze strany studentů. Potvrzení tohoto faktu přinesl i
turnaj s pořadovým číslem šest, do kterého nastoupilo 52
účastníků. Tradičně velký počet zástupců v turnaji mají
primáni, kteří u stolu tráví snad každou přestávku, ale i
ostatní třídy několik hráčů mají. Trochu jiný však pře-
letošní turnaj bude. Poprvé ho organizují Štěpán Vácha a
Filip Chudoba (oba septima), kteří převzali pomyslné or-
ganizátorské žezlo po zakladatelích Lucienu Šimovi a
Honzu Jílkovi. Účastníci byli rozděleni do osmi skupin šesti
nebo sedmi lidech, dle jejich současného hracího indexu
(LPGA index). Skupiny tak nabídli mnoho vyrovnaných
soubojů a těsných bojů o postup. Z každé skupiny postu-
pují do play-off dva nejlepší hráči. Následuje pavouk,
který se na rozdíl od předešlých let hraje na dva vítězné
sety. Ze skupiny A celkem suverénně postoupili Jonáš Stoi-
lov (kvinta) a Šimon Šenk (sekunda), kteří si se všemi
ostatními soupeři poradili. Z druhé skupiny primán Matěj
Sedláček a Adam Tran ze sekundy. A obrovskou sílu nižší-

ho gymnázia potvrdili Denis Záhorovský (kvarta) a další
primán David Dvořák, kteří postoupili z céčka. Skupinu D
zcela ovládli kvartáni, když si postup zajistili Štěpán Los i
Jakub Dvořák. V páté skupině, skupině E, se o dvě postu-
pová místa rozdělili Šimon Choleva (sekunda) a profesor
Arnot, který tak potvrdil, že patří do nejužší špičky na
škole. I ve skupině F si postup zajistil profesor, sebevėdo-
mý francouzštinář pan profesor Tournier, který podle
svých slov pomýšlí na přední příčky celého turnaje. S ním
si postup zajistil i jediný zástupce z tercie Robert Klaus.
V géčku se jednalo o jasnou záležitost, když Daniel Mitro-
fanov (sekunda) rozdrtil všechny své soupeře a bez sebe-
menších problémů prošel do vyřazovací části. Jediný, kdo
s ním stačil trochu držet krok byl Štěpán Vácha (septima),
který postupuje z druhého místa. A poslední skupinu
ovládli stejně jako skupinu D kvartáni, když si postup za-
jistili Franta Novák a Tadeáš Vachek.

Turnaj je v plném proudu a začíná jít do tuhého, favo-
ritů je hodně.

Jonáš Stoilov, kvinta

PORG vs. PORG

Osudové srovnání z první ruky

Tento článek jsem chtěl napsat už od chvíle, kdy jsem přestoupil z Krče na Libeň, a byl jsem tak asi první PORGán, který měl zkušenosti z obou velmi rozdílných škol nesoucích stejné jméno. Dneska vím o minimálně ještě dvou dalších lidech, kteří jsou dostatečně kvalifikovaní k tomu, aby mohli podobně jako já udělat srovnání pražských PORGů. Takže pokud stojíte o maximálně objektivní info, asi byste měli promluvit se všemi. Já nechci psát objektivní článek, chci popsat vlastní zkušenost a svoje pocity.

Do libeňské septimy jsem přišel v září 2014. Odchod z Krče mě táhnul už pomalu od primy, většinou to ale byly spíš důvody pubertální nerozváženosti. Poslední pokus jsem provedl v kvartě, kdy jsem složil přijímací zkoušky na Kepleru, podal si na něj přihlášku a asi dva dny před uzavírkou přihlášek jsem ji stáhl. Rozhodování v sextě pak nebylo vůbec lehké. Jsem ale nesmírně rád, že jsem toto rozhodnutí udělal. Ne proto, že by byl Nový PORG špatná škola, ale proto, jak skvělá škola je PORG v Libni.

To, co mi chybělo v Krči, byla historie. Nemyslím předmět, ale prostředí. Vadilo mi, že jsem byl první primán a vadilo mi, že mám jen o rok starší spolužáky. První rok nás bylo tedy na škole jenom padesát, další rok sto a až v kvartě se začal počet studentů na tehdejším Novém PORGu blížit dvěma stovkám, současnému stavu v Libni. Ne že bych měl vyloženě nedostatek kamarádů – naopak, právě z Nového PORGu mám dodnes jedny z nejlepších přátel, kteří tvoří skvělou partu, se kterou se stýkám dodnes. Ale je nutné vzít v úvahu, že i s nejlepším kamarádem můžete mít ponorku, a když nemáte kolem sebe dostatek lidí, za kterými utéct, začne vás prostředí, ve kterém se pohybujete, tro-

chu deptat.

Je sice pravda, že jako první primáni jsme to byli právě my, kdo určoval budoucí tradice školy a kdo se snažil vybudovat komunitu. Přesto jsme ale byli ve dvanácti letech malí a myslím, že nám dost chyběli starší spolužáci, kteří by nás trochu otrkali a třeba nás i trochu navedli na nějakou cestu. Navíc ani třeba na školách v přírodě neměl člověk ze začátku moc na výběr – tři projekty jsou málo, obzvlášť když chcete právě na ten jeden, kam vás nevezmou.

Komunita se ale odráží i do prostředí. V září 2008 jsme přišli do zbrusu nové školy – nová budova byla na svou dobu špičkově vybavena a spousta věcí se nedala srovnávat s naší zkušeností ze základek. To co ale trochu kazilo na dojmu, byla sterilita. Je skvělé mít nové skříňky, ale problém je, že pokud si je chcete jakkoliv personalizovat, budete mít trochu špatné svědomí. V Libni nikdo neřeší nálepky, plakáty, ani malůvky na lavicích (většinou). V Krči ale pomalovaná lavice byla problém a můj pokus o zavedení záchodové kultury někdy v roce 2012 skončil asi po dvou dnech, kdy jeden z učitelů záchodové dveře umyl a všude zase bylo hnusně čistě.

U nás v Libni, jak říkají novoporgáni „na starym“, na vás ještě stále dýchá devadesátková svoboda. Čuvun je v podstatě anarchie v režii studentů, ve třídách jsou i několik generací děděné artefakty a donedávna vás hřál u srdíčka pocit, že za dveřmi na půdu se určitě skrývá nějaký tajný a skrytý odkaz starších ročníků, který jednou náhodou objevíte – jako třeba prázdná láhev od piva v komíně jedné ze tříd, na kterou jsme jednou narazili při filmové noci. To by se „na novym“, jak říkají libeňáci, asi spíš nestalo.

Jak jsem si ještě před chvílí stěžoval na to, že nás bylo v počátcích na No-

vém PORGu málo, jsem toho názoru, že dnes je tam na druhou stranu studentů moc. Když jsem byl třeba v Krči propagovat spolu s Jáchymem Kněžů libeňský ples, tak nás u dveří zastavila nová paní zástupkyně s tím, že gymnáci mají chodit vedlejším vchodem a ptala se nás, zda a kde máme přezůvky. Není to její chyba, ale dokážete si představit, že by třeba pan profesor Rufer zastavil ve škole cizího člověka a poslal ho okamžitě přezout? Absurdní, že? Ano, chápu, není lehké si zapamatovat obličej 400 studentů, ale nemyslím si, že vypadáme s Jáchymem jako lehce zaměnitelní studenti, kterých by si člověk ještě po roce a půl nevšiml.

Nemyslím si, že je na místě nějak hluboce analyzovat kvalitu výuky nebo studentů - na obou školách jsou totiž vesměs skvělí učitelé (nebo alespoň co já pamatuji), kteří leckdy pro trochu srandy obětují i svůj volný čas a se kterými může člověk udržovat přátelské vztahy i po maturitě. Studenti jsou nadaní i průměrní na obou školách a je asi na nich, aby se rozhodli, zda jim vyhovuje spíš mezinárodní, nebo „český“ způsob výuky (byť na obou školách se objevují prvky obou systémů a angličtinu mají studenti obou škol na velmi podobné úrovni).

Rozhodně ale nelituji, že jsem prošel oběma školami, neboť každá mi dala do života něco důležitého a ani jednu zkušenost bych nevyměnil. Koneckonců jsem rád, když se na letních školách v přírodě potkávají studenti obou škol a pomalu mezi nimi začínají vznikat různé přátelské vazby. Je důležité si uvědomit, že všichni jsme lidé a náš charakter nedefinuje škola, na kterou chodíme, přestože může mít velký vliv na náš budoucí život.

Josef Tajovský, oktáva 2016

Cestování

S karavanem až na konec světa

Víte, co není úplně dobrý nápad? A ne, teď nemyslím jít o víkendu do zoo, pokusit se dojet v létě autem z Prahy do Brna na jeden zátah nebo sjíždět eskalátory na Hradčanské v nákupním vozíku. S výše jmenovanými činnostmi to má ovšem jedno společné – pokud to přežijete, budete na to vzpomínat se smíchem.

Nebudu vás napínat, mluvím o dvou letních týdnech strávených v karavanu. Přitom to zní tak nevinně – člověk může dojet, kam chce, navštívit daleko víc míst a utratit daleko méně peněz. No, ehm, ne.

Děsivý vůz

Vybrali jsme si svitavskou půjčovnu karavanů, jejíž majitel byl až podezřele podobný panu profesoru Orctovi, a z její široké nabídky tři typů vozů jsme zvolili velikostně střední Leggero. Podle webových stránek se do něj měli vejít čtyři lidé, byla zde tedy čtyři lůžka – dvě v alkovně (ta zvláštní vyboulenina nad řidičem) a dvě vzadu. V alkovně se údajně mohli vyspat až tři lidé (ve dvou jsme se trochu mačkali) a postel vzadu měla poskytovat dvě místa (ve dvou se tam skoro nedalo spát). Poučení: i ten největší karavan je pro více jak tři lidi prostě malý.

Další zádrhel byl v elektronice. Pokoušeli jste se někdy pochopit fungování matematiky od tercie nahoru? Karavan je totiž něco podobně složitěho. Jeden příklad za všechny: lednička. Pokud jsme někam jeli, musela jít na autobaterii, když jsme stáli v kempu, museli jste ji přepnout na elektrickou přípojku, a pokud jsme nedejbože zastavili na přenocování někde v přírodě, museli jsme se dobyt do kufru se zatraceně špatně fungujícími dveřmi, poslepu nahmatat uzávěr plynu, pustit plyn a přepnout ledničku tak, aby na plyn mohla fungovat. A každý den se tenhle zábavný kolotoč opakoval.

Velká švanda také nastala, když

se střešní okno, kterému chyběly dva úchyty ze čtyř, otevřelo na dálnici ve stotřicetikilometrové rychlosti. Pískavý zvuk, ne nepodobný zvuku při upadnutí kola, nás několikrát spolehlivě přivedl do infarktových situací.

Strašidelné silnice

Karavany jsou většinou prostorně dost výrazné. Po několika dnech jsme tedy zjistili, že nikde nezaparkujeme, bez poškození vozidla italskými vesnicemi neprojedeme a na některé horské silnice se vůbec nepodíváme.

Opravdový prubířský kámen řídičských schopností však byla až silnice do Passo Stelvio, která na 27 kilometrech vystoupá o bezmála dva výškové kilometry do 2758 m n. m. Ještě ke všemu je dost úzká a plná cyklistů a motorkářů, pro které je pud sebezáchovy cizí slovo (však je také nahoře památník se jmény zemřelých, kteří jízdu po vysokohorské silnici nezvládli). S našim karavanem byla cesta opravdové peklo – několikrát jsme se málem vybourali a spadli do propasti pod námi a při každé serpentýně jsme trnuli strachy, jestli náhodou někdo nepojede v protisměru, protože náš tank si vždycky musel najet přes celou šířku vozovky.

Ale když jsme se dostali až nahoru, stálo to za to. Z přilehlého vrcholu Cima Garibaldi (2843 m n. m.) byl vidět národní park Stelvio, nejvyšší hora bývalého Rakouska-Uherska Ortler (3905 m n. m.) a také jediný evropský skiareál v pouze letním provozu se jménem shodným se sedlem.

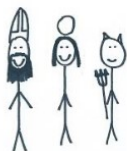
Pak jsme ovšem z proslulých horských strání zajeli zpět do temného tunelu italské silniční reality. Zatímco dálnice mají Itálové velmi kvalitní a většinou bez kolon, o vedlejších silnicích se tak pochvalně mluvit nedá. Určitě jste viděli epizodu Top Gearu, ve které moderátorské trio vyráží na venkov s karavanem a v každé zatáčce se jim veškerý obsah vozidla přesouvá buď napravo (levotočivá), nebo nalevo (pravotočivá), nejinak tomu bylo v našem případě. Připočteme ještě podivnou italskou posedlost kruhovými objezdy (snad dva na kilometr) a vytvoření pověstného „bordelu jak v tanku“ už nic nebrání.

Předražené kempy

Že při cestách karavanem ušetříte? Chahá. Během čtrnácti dní strávených v Itálii a Rakousku jsme zjistili, že existuje zajímavá nepřímá úměrnost – čím horší a narvanější kemp, tím vyšší ceny. Za koukání si se sousem do oken v přeplněném kempu a elektrickou přípojku si majitelé účtují ceny, které v turistických destinacích většinou odpovídají ceně hotelu, někdy ji dokonce převyšují.

Ale jo, vlastně to byla zajímavá zkušenost. Viděli jsme mnoho pohoří, jezer i měst, proplétali se úzkými uličkami, podívali jsme se dokonce až do Monaka. Nic z toho se ale nevyrovnalo překrásnému zakončení dne v Apeninách. Přijeli jsme do horského sedla k jakési hospodě, slunce zapadalo, svěží vítr šuměl v korunách nízkých stromů. Vystoupili jsme, abychom tuto idylickou chvíli zachytili na foťáku. Po několikerém vyfocení jsme se kochali přírodou a téměř kýčovitě nádherný okamžik nám zkazila jen jediná věc – že na místě, kde se ještě ráno nacházelo okno do alkovny, zela jen prázdná díra.

Vojtěch Voska, kvarta

Jedna hodina v životě - Hodina v Paříži je málo

Během osmihodinového letu je vždy mým nejmilejším společníkem nuda. Nezáleží na tom, kolik filmů aerolinka nabízí nebo kolik knížek jsem si s sebou vzala, neměnná monotónnost letu na mě nakonec dolehne. Přistání je pak obvykle momentem vysvobození a dnes tomu není jinak, zároveň však s úzkostí sleduji hodinky. Čeká mne přestup. Mám na něj přesně šedesát minut na jednom z letišť proslulých svou chaotičností, na Charles de Gaule. Je 8:45.

Letadlo přistává přesně na čas, ale trvá dalších osm minut, než se mi z něj podaří dostat ven. Zbývá padesát dva minut. Řítím se chodbičkami letiště a sleduji cedule „PŘESTUPY“ v naději, že objevím nějakou obrazovku, která mi sdělí kam dál. Úspěch. Cílová destinace terminál 2D gate D50, právě jsem na terminálu 2E. Všechno dobře, D a E to přece musí být vedle sebe, říkám si. Je 9:03.

Dál následují cedule. Přichází kontrola zavazadel. „Proč mi sakra musí někdo skenovat batoh, když jsem právě vylezla z letadla?“ zoufám si při čekání ve frontě. Vtom mi to dojde, láhev s vodou, kterou jsem přes kontrolu v Americe nesla prázdnou a pak naplnila, je ještě stále z půli plná (nebo možná z půli prázdná, ale i to bude nejspíš sekuritářům vadit). Zoufale se rozhlížím po koši, ale nikde nic. Zrak mi padne na květináč. „Myslíte si, že ta kytky je živá?“ kladu spíše řečnickou otázku muži za mnou. „Ona je živá?“ zeptá se překvapeně. „Nevím, na to se ptám.“ „Nevypadá živě,“ zamyslí se on. „No od teď živá je,“ uzavřu diskusi a láhev vylijí do květináče, napůl očekávajíc, že se na mne odněkud vyřítí pobouřená letišťářka (taková ta paní, co vás naviguje po letišti, něco jako letuška, akorát na zemi). Muž si mě pobaveně změří a podotkne: „No, voda ničemu neublíží.“ Pak už jde vše hladce. Je 9:18, kontrola konečně za mnou. Teď už běžím, zahýbám za roh a přichází zrada. Místo vytoužené-

ho terminálu 2D na mě čeká mile se usmívající letišťářka, co se podívá na můj boarding pass a ukáže: „Autobus odjíždí odtamtud.“ „Autobus?“ ptá se moje šokované já. Letišťářka jen kývne. „Shit,“ zamumlám, když mi dojde, že to, jestli letadlo stihnu, už nezávisí na tom, jak rychle dokážu běžet, ale na autobusu. Cedulka hlásí: „Autobusy každých devět minut.“ „Doufám, že právě neodjel,“ myslím si. Je 9:20, zbývá mi dvacet pět minut.

Autobus přijíždí v 9:23. Terminál 2D je tři zastávky daleko. Rychlostí velmi opatrného slimáka se autobus šine po letišti. V duchu proklínám řidiče. 9:31 terminál 2F. 9:35 terminály 2A a 2C. 9:39 terminál 2D. Vyrazím ze dveří. „Šest minut? To zvládnou!“

Běžím halou a ignoruji pohledy ostatních cestujících. Zahnu, pasová kontrola, 9:42, je tu fronta. Chce se mi brečet, tohle nedám. Chápavá letišťářka mě ale nechá frontu přeskochit. Možná to stihnu. Gates D40-D69 tvrdí cedule. Už musím být blízko. 9:44 další kontrola zavazadel, všechno je v háji, přesto žádám pár přede mnou, zda je smím předběhnout. Proletím kontrolou a ani nedopínám batoh. Běžím. Před sebou mám prázdný gate D50, světlo poslední výzva stále svítí. Podám stevardovi svůj pas a boarding pass. Je 9:45.

Usedám do letadla. Je poloprázdné, dokonce mám celou řadu pro sebe. Letuška si přeměří mě a prázdná sedadla: „Asi to hodně lidí nestihlo.“ Pokývnu: „Já právě přiběhla z 2E. Měla jsem hodinu na přestup.“ „Hodina v Paříži je málo, to máte štěstí, že jste to stihla.“ Znovu přikývnu, vím to. Pohodlně se usadím a užívám si krátký přelet do Prahy. Teprve po přistání zjistím, že všechna moje zavazadla, na rozdíl ode mě, v Paříži zůstala.

Petra Nosková, septima

Cesta na sever a na východ

„Ale no tak mami, jezdit se válet k moři je přece nuda,“ zněl už třetí rok můj argument, proč se ani o letošních prázdninách nepodíváme na proslulé řecké/italské/jiné středomořské pláže. A tak jsme se i přes počáteční odpor jedné ze zúčastněných stran vydaly ke studenému Baltu, do Stockholmu, Tallinnu a Helsinek.

Země nezapadajícího slunce

Cesta z Prahy do Stockholmu zabere letadlem necelé dvě hodinky, ale ze švédského letiště menšího než Ruzyně se musí jet ještě hodinu autobusem, než se dostanete na centrální stanici. Z té už jsme se vydaly pěšky k našemu ubytování, hostelu-hausbótu kotvicímu naproti městské radnici. Za tou se i v pozdních nočních hodinách vznášela blednoucí obloha, která se nikdy úplně nesetměla.

V hlavním městě Švédska je toho k vidění spousta, ale v našem omezeném čase se rozhodně nedalo stihnout všechno. I tak jsme se ale snažily a od svítání do soumraku a umdlení chodily stockholmskými ulicemi. Hned první den jsme si prošly malebné historické centrum s jeho úzkými a barevnými domy, další den jsme se zase vypravily lodí na jeden z ostrovů, původně sloužícímu jako královská obora, a nemohly jsme opomenout ani Vasa muzeum (obrovská budova vystavěná okolo lodi, která se potopila v sedmáctém století hned po vyplutí z přístavu, protože konstruktéři špatně spočítali její proporce).

Po třech dnech, a se znatelně lehčími peněženkami, protože jediná vada na kráse cestování po Švédsku a Skandinávii jsou místní ceny (za jedno balení tradičního knäckebrödu zaplatíte stejně jako za pořádnou večeři u nás v restauraci), jsme se vydaly do Stockholmského přístavu.

Zábava na úrovni

Do Tallinnu se dá ze Švédska dostat letadlem, což je ta nudnější cesta, nebo trajektem, který jsme zvolily my. Cenově to vyjde tak na stejno, ale zážitky z cesty po moři jsou rozhodně větší. Na horní palubě nás ještě před vyplutím přivítala kvalitní devadesátková hudba, playlist,

za který by se ani Radiožurnál nemusel stydět. Byl to ale teprve začátek hudebního pekla, které mělo přijít.

Prvních pár hodin plavby jel trajekt podél pobřeží, takže jsme mohly obdivovat krásy švédské přírody. Z počátku husté osídlení na březích skalnatých, zalesněných a malebných ostrůvků postupně řídlo, dvě hodiny plavby od Stockholmu už se na ostrovech, přístupných jedině lodí, objevovaly chaty jen občas. V moři u jedné z nich se dokonce koupala skupinka otužilců.

Děšť a vítr nás nakonec zahnal dovnitř, takže jsme se mohly vydat objevovat krásy útroby lodí. V nich se nacházelo několik restaurací, od jedné hodně luxusní po bistro nabízející typické švédské kuličky. O zábavu hostů se měl postarat kabaret, diskotéka a několik umělců hrajících na různých místech lodi přibližně čtyři hodiny v kuse. Nejvydatnější porce zábavy ovšem čekala v kabaretu, od bizarních tanečních vystoupení po páry ve středních letech pohupující se v rytmu coveru Sex Bomb.

Znaveny, pobaveny i znechuceny jsme se nakonec okolo jedné odebraly do naší malé kajuty bez okna. Po skoro probdělé noci, strávené ve společnosti hukotu strojírní a klimatizace, probuzeny budíkem do nemilosrdné tmy, vypadající stejně jako ta, ve které jsme usínaly, jsme se ocitly v Tallinnském přístavu.

Back in USSR

Spolu s davem Švédů, vezoucích si kartony piva na speciálních vozíčkách, se valíme ven z trajektu do Tallinnu (je to Estonsko, do poslední chvíle jsem si taky nebyla jistá). Rozdíl mezi severem a východem Evropy je patrný na první pohled už z moře – monstrózní betonové schody, pozůstatek z dob Sovětského svazu a olympiády, jsou vidět už z dálky. I při bližším prozkoumání obyvatel je znát, že nejste mezi stylově oblečenými Švédy, ale v davu tygrovaných legín a růžových triček s flitry. Skoro jako doma. Krásné historické centrum Tallinnu je taky trochu podobné něčemu mezi Prahou a Českým Krumlovem, tedy až na ty pravoslavné chrámy, které tvoří jednu z mnoha připomínek toho, že Estonsko je malá země žijící ve stínu svého velkého ruského souseda. Skoro čtvrtinu obyvatel tu tvoří Rusové, takže se všude celkem bez problému domlu-

víte rusky, dokonce i místní televize nabízí nepřeborné množství ruských (a hodně obskurních) programů (třeba o útěku z věznic nebo módní soutěží, ve které se nosí oblečení moderní tak před dvaceti lety).

Kromě historického centra jsme se vypravily třeba do muzea námořnictví, ve kterém jsme se prošly předválečnou ponorkou, a vydaly se po všudypřítomných stopách sovětské okupace.

Zpustlé továrny kousek od břehu moře se postupně mění v bohémskou čtvrť plnou kaváren a obchodů, ale hrůzy historie zůstávají i tak vryty do paměti města. Ve

zdech staré pevnosti, fungující v době SSSR jako vězení, běhá člověku mráz po zádech i za slunného dne. Do chátrajícího objektu, který by byl v Česku obehán plotem a ostnatým drátem, se za pár euro můžete podívat sami. Smí se skoro všude, dveře cel jsou pootvírané a pokud na to máte žaludek, dostanete se i do popravčí místnosti nebo na hlídací věže. I přes tragickou minulost se v rozpadajícím se objektu vězení dá najít něco hezkého. Malby a instalace místních umělců, které zdobí temné chodby, tak alespoň trochu narušují tísnivou atmosféru místa.

Po třech dnech nakonec přišel čas dát sbohem všem hrůzám i krásám Tallinnu, a tak jsme se i s kufry vydaly přes kočičí hlavy dláždící ulice do přístavu.

Město tisíce ostrovů

Po krátké plavbě trajektem, trvající něco přes dvě hodiny, se ocitáme v Helsinkách. Úzké tallinské uličky vystřídaly široké secesní třídy, vitríny malých i velkých obchodů

jsou plné designových kousků nábytku i oblečení. Po ubytování jsme se ještě pustily do prozkoumávání nejbližšího okolí, a náhodou jsme narazily na helsinskou katedrálu, asi jednu z neznámějších památek finské metropole.

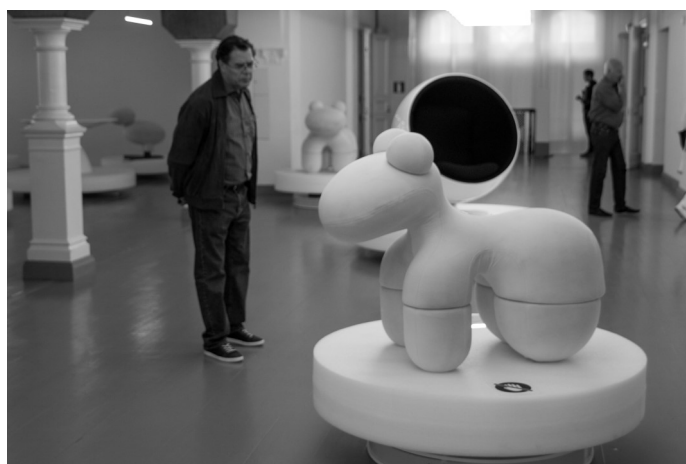
Před lehkým deštěm, který se spustil z nebe ráno po našem příjezdu, jsme se schovaly do muzea designu. Od historické sbírky ukazující vývoj designu ve Finsku, po výstavu Eera Aarnia a jeho ikonického kulatého křesla, stálo tohle muzeum rozhodně za návštěvu.

Odpoledne jsme se znaveny městem vydaly na výlet lodí na nedaleký ostrov Suomenlinna, na kterém se nachází rozsáhlý komplex pevností zapsaný na seznam UNESCO. Příjemnou procházkou zvládnými travnatými pláněmi rozprostírajícími se mezi zdmi pevností, na které nám nakonec i vysvitlo slunce, jsme se začaly pomalu loučit s naší dovolenou.

Druhý den dopoledne jsme ještě stihly muzeum moderního umění, nabízející nevšední zážitky nejen pro oči, ale i pro ostatní smysly. Obrovské nafukující se květiny, film z arktického ledoborce prolínající se se snímkem o malajském zvukovém umělci, nebo nádoby obsahující nejrůznější vůně od vanilky po kardamon, jsou jen zlomek toho, co jsme v tomhle pozoruhodném muzeu viděly.

Pak už byl ale čas nasednout na vlak a dojet na letiště, plné suvenýrů s Mumínky, kteří z Finska pochází a jsou tu evidentně velice oblíbení. Když se s námi nakonec vzneslo letadlo, i přes všechnu únavu a bolesti krku z nošení foťáku jsme se shodly, že se naše dovolená povedla. Tak příští rok možná zase na sever na východ, třeba Norsko a Litvu.

Nora Třísková, septima

Cestování

Tak trochu jiná dovolená dobrovolníkem v Gruzii

Na konci letošního jara jsem náhodou narazil na projekt s názvem help-camp Tušetie, tedy možnost vyjet na dva týdny jako dobrovolník do gruzínských hor. Konečně jsem měl jasno, co dělat s pomalu se blížícími prázdninami. Přípravu na odjezd provázela velká nejistota. Měl jsem jen hrubou představu o tom, do čeho jdu. Co když se moje očekávání nenaplní? A zvládnu to vůbec? Nakonec jsem se 20. července na Ruzyni rozloučil s rodinou a po chvíli se se mnou odlepilo letadlo od země směr východ.

Nejllepší výhled na světě

Pár dní poté už sedím v terénním autě kodrcajícím po nezpevněné silnici, která se klikatí po strmých svazích Velkého Kavkazu. Sedíme tu čtyři, já, můj vrstevník Michal z Hradce a dva studenti archeologie z Plzně. Většinu cesty mlčíme a přemítáme, co nadcházející horské dobrodružství přinese. Mlha začíná houstnout a silně se ochlazuje. Les už vystřídala holá pláň, sem tam posetá keřem. Z mraků se občas vynoří stožár elektrického vedení, které ale dosud (od dob Sovětů) není potaženo dráty a asi ani nikdy nebude.

Vysokohorské Omalo, hlavní vesnici gruzínského regionu Tušetie, sice od nížiny vzdušnou čarou dělí pouhých 20 kilometrů, ale po silnici plné serpentín to je něco přes 70 a cesta zabere, když máte štěstí na počasí a na řidiče, nějakých pět hodin. Právě kvůli silnici přes průsmyk Abano (2850 metrů nad mořem), která je průjezdná jen od půlky června do začátku října, zůstává Tušetie stále tajemnou, turistickým ruchem víceméně nepolíbenou oblastí.

Skupina asi patnácti českých dobrovolníků vedená jako každý rok Slavomírem Horákem se vydala již po sedmé pomáhat právě sem. Dobrovolníci se zde za uplynulé roky věnovali nejrůznějším činnostem, hlavní náplní letošního help-campu bylo

značení turistických tras.

„Kolona“ aut přijíždí odpoledne do vesnice, nad kterou se ční symbol celé Tušetie - hrad Keselo. Stany postavíme na pahorku kousek za vesnicí. S Michalem se pokoušíme postavit ten náš, silnému vichru navzdory. Hned po příchodu nás uchvátí dechberoucí scénérie Kavkazu na druhé straně horského údolí. Tento výhled, jak z reklamy na outdoorové vybavení, bude tvořit kulisu mého gruzínského života od rána do večera. Stačí jenom vystrčit hlavu ze sta-

Práce po gruzínsku

I když jsme spali stále na tom samém místě, přes den jsme se dostali na různá místa. Jak už jsem zmínil, šlo hlavně o značení. A to podle českého vzoru – klasické dva bílé pruhy s barevným uprostřed. Ráno jsme se vždy rozdělili do skupin po třech až čtyřech lidech, každá skupina se vydává jinam. Následuje čekání na odvoz. A České dobrovolníky totiž doprovázeli většinou dva místní, a to řidič s rangerem z národního parku, který se tu vyzná a který ví, kudy značit. Gruzínci bohužel nepatří mezi nejspolehlivější národy, a proto se jejich příjezd často protáhl až do pozdně dopoledních hodin.

Konečně sedíme ve staré dobré sovětské „mašině“. Nezbyvá než se modlit, abychom nespádli ze srázu (naštěstí máme zkušené řidiče, jsou schopní řídit i s nějakým tím promile alkoholu v krvi...). Dříve či později dojedeme na místo, kde máme začít značkovat. Značky malujeme s šablounou a kyblíkem barvy, většinou na stromy nebo kameny. Za den se dá bez problémů stihnout tak patnáct

kilometrů. Potom jedeme zpátky k táboru, tedy... Měli bychom. Práci většinou oslavíme (nejde se tomu vyhnout) u místních, co nás pozvou na jídlo a hlavně pití. To v případě Gruzie znamená domácí víno; ze zbytků hroznů se ještě udělá silná pálenka, nazývaná čača. Tou nepohrdne větši-

nou ani řidič a cesta nazpátek je potom o to dobrodružnější...

Večeři si většinou uvaříme po návratu v táboře na vařiči (v Tbilisi jsem si nakoupil zásobu instantních polévek importovaných z Ukrajiny), nebo je možné chodit na večeře skládající se z různých salátů, ovčího sýra a domácího chleba do nedalekého guest-housu (bohužel ne zadarmo). V mezičase zapnu data, abych napsal domů. SIM karta je v Gruzii směšně levná a signál dosahuje i sem, to jen abyste si nemysleli, že jsem byl od civilizace odříznut úplně.

Den zpravidla končí u společného táboráku pod kavkazským nebem posetým tisícem hvězd.

Lepší než výjezd

Help-camp ale samozřejmě nebyl jen o značení. Užil jsem si také několik dní (v horských podmínkách poněkud improvizovaných) archeologických prací na hradě Keselo a vytváření podkladu pro turistické mapy prostřednictvím měření souřadnic různých objektů. Když se pro někoho nenašla lepší práce, byl vyslán projít již zaznačenou trasu, aby změřil čas pro údaje na rozcestnících. Nikdy nešlo o monotónní práci, protože v Gruzii (a na Kavkaze obzvláště) se vždy musí stát něco nečekaného. Ať už šlo o přecházení zchátralého mostu, odhánění ovčáckých psů (docela dobrá terapie na můj mírný strach ze psů), promoknutí na kost pod celtou během výletu nebo již zmíněnou jízdu s opilým řidičem, to vše patří mezi zážitky, na které jen tak nezapomenou.

Další zábavnou součástí pobytu byla komunikace. Místní většinou mluví rusky, starší generace určitě. Takže pokud zrovna neumíte gruzínsky, nic jiného než ruština vám nezbyvá.

Přestože jsem většinou mluvil spíš česky s ruským přízvukem, dalo by se to nazvat jako „univerzální slovanština“, kupodivu to bohatě stačilo a člověk se jakž takž domluvil.

O skvělých dvou týdnech bych mohl bez problémů popsat minimálně další tři stránky, stejně jako o dalších pěti dnech, co jsem prožil v Gruzii po skončení help-campu. Účasti rozhodně nelituji. Naopak, tři týdny, co jsem v Gruzii strávil, mi daly mnohem víc, než bych si kdy myslel (kam se na to hrabou několikaměsíční studijní pobyt). Díky práci dobrovolníka se toho o cizí zemi, o jejích lidech a o kultuře dozvíte mnohem víc než jako běžný turista. Mimo to ještě šíříte dobré jméno naší země (o které toho Gruzínci vědí asi stokrát víc než našinec o Gruzii). A co je možná ještě přínosnější, dozvíte se toho taky hodně o sobě samém. Kdo by vás taky mohl ve dvou tisících metrech nad mořem rušit? Rád na Tušetii vzpomínám, zvláště teď, v době, kdy je Praha hnusná a šedivá, skoro všechno listí už opadalo a kdy se blíží konec prvního trimestru.

David Chytil, septima

Ztraceni v močálech

aneb do Skotska už prosím ne

Tak jsme se doma po dlouhé diskuzi konečně rozhodli, kam letos vyrazíme na dovolenou. Autem do Skotska, cestou se stavíme v Liverpoolu a Londýně, nazpátek ještě stihneme omrknout Amsterdam. Plánování jsem se moc neúčastnila, tak jsem si až pár dní před odjezdem začala pročítat itinerář cesty, který tatínek hodil do rodinného dropboxu. Program nebyl jasně daný, ale většinou jsme se nikde neměli zdržet déle než dvě noci.

A tak jsme jednoho pozdně červencového rána vyrazili směr Velká Británie, první přenocování naplánováno v Calais. Po zhruba 12 hodinách cesty jsme konečně dorazili na místo a mohli se ubytovat. Vydali jsme se na večeri do místního McDonaldu a šup spát, brzo ráno nám odjíždí vlak.

Nikdo z nás Eurotunelem ještě nikdy nejel, proto jsme z něj byli docela nadšení a cestu si náležitě užili. Za celou dobu nemusíte vystoupit z auta a pro nás spolujezdce to bylo příjemných 40 minut, které jsme mohli v klidu prospat.

Liverpool is the pool of life

A ted' už přeřít hodinky a aby se tatínek rychle naučil jezdit vlevo. Nutno podotknout, že oproti Francii se přece jen o pár stupňů ochladilo a není už tak slunečno. To se dalo čekat. V Londýně vyzvedáváme sestru, aneb další půlhodina spánku v autě. Ale ted' už je nás 5 a místa je výrazně míň. Vyrazíme vstříc Liverpoolu.

Ubytování nad typickým „pubem“, na dohled od stadionu FC Liverpool, jdeme na obhlídku města a pro něco k jídlu. Další den máme na prohlídku celého centra, Chinatownu (kde skončíme na obědě) a toho hlavního, Beatles Story. Každý správný fanoušek Beatles ví, že je to právě Liverpool, kde se tato kapela dala dohromady. A právě na jejich počest je tu toto dokonalé muzeum, kde by se dal strávit klidně celý den.

A hurá pochodovat

Ve Skotsku jako takovém ale už přišly napínavější události. Některé z nich trochu přeskočím a přejdu rovnou k našemu plánovanému pochodu, zhruba tří dennímu. Na ten jsme se těšili (lol, jak kdo) ze všeho nejvíc. Šli jsme až na úplný sever Skotska, obejít takovej menší výběžek. Všechno jsme si pečlivě zabalili do batůžku, oblékli si speciální oblečení a mohli vyrazit. Auto jsme nechali na víceméně náhodném parkovišti v menší vesnici, odkud jsme měli (zhruba ve tři odpoledne) vyrazet.

První den jsme měli ujít asi 20 km, víceméně skrz vesničky a po silnici. Cesta ubíhala rychle, našťastí jsme chytli poměrně příznivé počasí a přšelo jenom lehce. Na zhruba 15. kilometru již cesta odbočovala pryč z civilizace a posledních 5 kilometrů jsme šli již dejme tomu zpevněnou cestou, sem tam nějaký ten močál nebo potok.

Okolo osmé jsme dorazili do cíle a to na pláž Sandwood Bay, kde jsme měli přenocovat. Chvilí jsme hledali místo, které mezi těmi spousty ovčích bobků nebylo tak snadné najít (ovcí tam bylo skutečně nadmíru) až jsme konečně našli hezký palouček a „rozbili tábor“. Ještě ten večer jsme se rozhodli, že potřebujeme přece jen trochu toho kýče a vyšli se podívat na pláž při západu slunce. Stát na břehu a myslet na to, že mezi vámi a Amerikou přes oceán už nic není, stojí za to sápnutí se do kopce, když vám nohy mizí v písku. Konečně je čas jít spát.

Všechna zvířata jsou proti nám

Mysleli jste si, že budu pokračovat slovy – a tak jsme se ráno probudili sami od sebe úplně odpočatí? To já taky. Místní ovce na to ale měly zřejmě jiný názor. Okolo čtvrté hodiny ranní nám jich kolem stanů stálo hned několik a upozorňovaly na sebe velmi hlasitým bečením. Ani opakované „Huš! Ou shit, to jsou vlastně skotský ovce – go away!“ nezabralo. A tak jsme to překlepalí do těch sedmi a konečně vstali.

Další překvápko! Věděli jste, že takhle na pobřeží, když po ránu vylezete ze stanu, vás začnou žrát takový malý otravný mušky? My taky ne. Ty síťky, co měli na hlavách ti, jež jsme cestou potkali, už začínají dávat smysl. A když říkám žerou, opravdu tím myslím žerou. Cítíte jak vás štípou do obličejů a nic s tím neuděláte. A tak jsme rychle prchali pryč.

Druhý den nás čekalo pouhých 10 kilometrů, tak jsme si říkali, jaká to bude pohodička. Omyl. Cestou jsme museli přebrodit asi tři potoky, s batohama samozřejmě. Nastal

dlouhý pochod plný zoufalství. Cesta už dávno zanikla, tak jsme se všemožně prodírali vřesovišti dál a dál. Další zajímavá věc – tzv. bogfactor, dalo by se přeložit jako močálovitost, zkrátka jak moc blbě se vám půjde a s jakou pravděpodobností si naberete do pohorek vodu, protože se někde zaseknete (ne, mně se to nestalo. Ani po druhý se mi to nestalo.). Přestože tenhle pochod měl bogfactor docela nízký, všichni jsme z toho byli hodně nešťastní.

Na hodně lidi nejsme z Česka zvyklí

Došli jsme k území spravovaném armádou, se kterým to bylo taky docela napínavý. Nikdy totiž nevíte, jestli tam zrovna neprobíhá nějaký výcvik nebo něco takového. Takže podle toho tam je vyvěšená vlajka. Bílá, když můžete projít, červená když ne. A dokud tam nedojdete a nekouknete se sami, nevíte. A když je tam červená, prostě se musíte otočit a jít zpátky. Nám se to ale naštěstí nestalo. Statečně jsme se dosápali až nahoru, přes několik kopců, močálů a potoků, až jsme konečně došli na zpevněnou silnici, z čehož jsme se radostí málem rozplakali. Ta nás dovedla až k majáku, kam jsme téměř doběhli.

Po kafi a čaji nám bylo oznámeno, že bus a přívoz jezdí pouze dvakrát za den a to jsme už prošvihli. No nic, stany máme, jídlo taky. Pan správce byl ale strašně hod-

nej (až jsme se začali bát, že nás v noci zavraždí) a nechal nás přespat uvnitř. Dokonce nám přinesl pět matrací a kamna, u kterých jsme konečně usušili boty. A večer jsme si mohli uvařit u něj v kuchyni. Prostě boží.

Další den nás už tedy dovezl autobus a přívoz do vesnice, kde byl náš kemp. Tatínek dojel autobusem pro auto a my se zatím zapsali. Nejdřív jsme se ztrapnili, že nevíme poznávací značku svého auta, když si ji pán chtěl zapsat a když jsme si chtěli objednat dvě noci, sám majitel nás přemluvil, abychom si zaplatili jenom jednu, že bude v noci asi trochu windy.

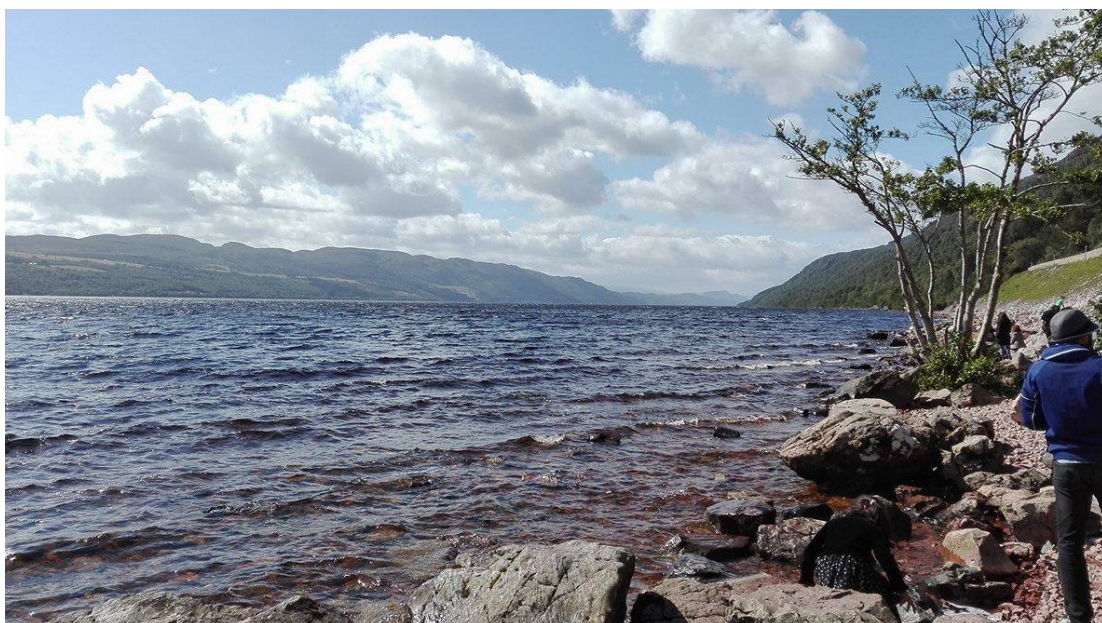
Dobře, větrno jsem si představovala dost jinak. Večer strašně přšelo, tak jsme se rychle osprchovali a s vínem a chipsama zalezli na komorní party do stanů. Začalo mírně foukat, ale moc jsme tomu nevěnovali pozornost.

Konec dobrý, všechno dobré

Ajaj, do stanu rodičů začalo zatejkat. No jo, co se dá dělat, zkusíme stan rychle přesunout na jiný místo, kde není dolík. I v dešti, no jasně. Rodiče si ve stanu rozlijou víno, stane se. My si ve stanu rozlijeme zázvorový pivo, no jo no. Dá se přežít.

Rodičům se okolo jedenácté večer rozbil stan. Jedna tyč prostě praskla a protrhla jak stan, tak tropico, výborný. Snažíme se to spravit pláštěnkou, ale fakt to nejde, už mají i mokré spacáky. Tak se my děti uchýlíme do auta a rodiče jdou místo nás do stanu. Vichr začíná být takovej, že to cloumá i s náma v autě, natož s ostatníma ve stanu. Okolo pátý ráno nás to už fakt přestává bavit a začínáme rychle balit. Vítr je takovej, že mě to párkrát málem shodí na zem. Velmi narychlo sbalení vyrážíme pryč. Nevíme sice kam, ale někam daleko odsud. Jediná maminka už má jasno: „Na spaní ve stanu jsem už moc stará“.

Kačka Kubicová, septima

Revolta lidu

J sme v USA, píše se rok 1829 a právě se stalo něco, co řadě dosud vládnoucích státníků z řad vládnoucí demokraticko-republikánské partaje a zejména jejímu vůdci, dosavadnímu prezidentu Johnu Quincy Adamsovi. S čím má strana, z jejíž řad vyšly osobnosti jako Thomas Jefferson či James Madison, potíže? S generálem Andrewem Jacksonem. Generál Jackson, vzpurná a nestálá osobnost, totiž před čtyřmi lety udělal neočekávaný krok. Považovaný za „barbara ze západu“ založil tzv. Demokratickou stranu a vstoupil do politiky, čímž zastupcům Jeffersonovského politbyra vyrazil dech. Ale letos si troufl zajít ještě mnohem dál... Kandidoval na prezidenta proti dosud vládnoucímu Quincy Adamsovi a vyhrál. Heslo tohoto výstředního muže znělo: „Nechť vládne lid.“ Mezi lid se ovšem nepočítají indiáni, černoši, hispánci, floridáncé, čerství imigranti z Británie a „pseudoelity“. Jeho plán byl totiž: 1) Vyhnat indiány na západ, 2) Půdu zabranou indiánům rozdat „chudému bílému lidu“. Není divu, že s tímhle programem mu novináři přezdívali „Old Hickory“, neboli Starý ořechevec. Ořechevec (Hickory) je strom s velice tvrdým dřevem. Tisk ho také nazýval „tvrdohlavým jako osel“, z čehož byl odvozen osel jako znak demokratů. A teď člověk s tímhle programem porazí uhlaženého, mírného

a vzdělaného muže, jakým Quincy Adams bezpochyby byl. Nutno zmínit, že v roce 1829 to nebylo poprvé, kdy se s Adamsem utkal. Již o čtyři roky dříve proti němu kandidoval, avšak (jak všichni očekávali) prohrál. Za ty čtyři roky ovšem stihl vyvinout silnou zbraň: pomluvy. Pomluvy o Adamsovi byly rozesety po státech od východu na západ, od severu k jihu. Lidem se navíc jistě zamlouval Jacksonův drsnácký, hrubý a neotesaný styl. Srovnajte klidného vzdělaného právníka z Harvardu s kotletami a vždy krátkými upravenými vlasy a cowboye z jihu, který se chová jako „normální chlápek“ s rozevlátou hřívou našedlých vlasů. A Jackson, na rozdíl od Quincyho, nebyl politik. To, zdá se, lidem imponuje. Jackson byl sice velice dobrým prezidentem z hospodářského hlediska, to však nikdy nemůže nahradit jeho nedostatky na poli domácí i zahraniční politiky. O své nezpůsobilosti vládnout USA „elitu“ přesvědčil bezprostředně po svém zvolení – v Bílém domě uspořádal velikou „párty“ pro své voliče. Quincy Adams se se svým někdejší domovem loučil s hrůzou v očích. Mnozí očití svědkové tvrdí, že se Bílý dům „otřásal v základech“. Pak následovalo osm let vyhánění indiánů, které se neobešlo bez krvavých konfliktů a ztrát na obou stranách. A někteří Američané si tohoto „vůdce“ dodnes váží a jeho podobiznu stále ještě na-

lezeme na dvoudolarových bankovkách.

Píše se listopad roku 2016 a zdá se, že historie se opakuje. Prezidentem USA se stává člověk, který místo indiánů vyhání imigranty. Stejně jako Jackson nikdy nebyl politikem a pro mnoho lidí nikdy politikem nebude. Co mají Trump a Jackson společného? Nabízejí svým voličům lehké a jednoduché řešení, které jim vnucuje představu, že za všechny jejich problémy může jakýsi vnější faktor, ať už jim jsou Indiáni nebo Mexičané. Je jakousi podivnou lidskou vlastností, že kdykoliv má člověk problém, vždycky hledá něco nebo někoho, kdo za to může. A lidé jako Jackson nebo Trump toho opovázlivě využívají. Řekněme, že Jacksonovi a Trumpovi voliči mají stejné problémy, stejnou motivaci volit je. Těmto lidem vyšší vrstvy v USA říkají posměšně „white trash“ („bílá lůza“). A tihle lidé přicházeli s ekologickou revolucí v devadesátých letech o svou práci v ocelárnách, tavárnách, chemičkách, automobilkách atd. a stále nemohou pochopit proč. Trump jim řekne, co celé ty roky chtěli slyšet. Že to celé byl omyl a jedna velká chyba. Opravdu jim nemůžeme vyčítat, že Trumpa zvolili.

Mikuláš Fantys, tercié

Svaťák na chatě - šílenost, nebo geniální nápad

A si v půlce zimy začalo končit období oktávánských připouštěček a pomalu ale jistě se blížila samotná maturitní zkouška. Tehdy začalo nejednoho z mých spolužáků hlodat svědomí a na povrch se začaly nořit otázky typu „nemůžu říct, že bych se na tu maturu připravoval od září – je vůbec reálný, aby se člověk všechno stihl naučit za ty dva tři měsíce?“, „prošel jsem Tatíčkověma připouštěčkama, tak bych snad tu maturitu měl dát v klidu, ne?“ nebo „stejně stačí si přečíst obsah a pár rozborů a ústní bude doma“. Jasnou odpověď na tyhle otázky Vám dám asi těžko, ale můžu Vám zkusit přetlumočit svoje vlastní zkušenosti s přípravou na maturitu a to včetně experimentu, kterým jsme sice trochu riskovali naši budouc-

nost, ale který, řekl bych, dopadl vlastně celkem úspěšně – společný svaťák na naší chalupě.

Ten nápad vyšel vlastně tak trochu ze zoufalství – chtělo se nám trochu se učit a zároveň si užít trochu té společenské zábavy, ale nechtěli jsme, abychom ani v jednom zaostávali za svými spolužáky a vrstevníky. Když vám kamarád začne vyprávět o tom, jak celý víkend četl Babičku a trvalo mu skoro celé nedělní odpoledne udělat pořádný zápis podle osnovy Cermatu, a vy mu bohužel o svém víkendu úplně nemáte co říct, protože si z oslavy vašeho kamaráda ze základky vlastně ani moc nepamätujete, začnete možná pociťovat lehkou úzkost. Když se podobné situace několikrát opakovaly, dostal jsem zajímavý nápad – lidi zůstávají o svaťáku v Praze a učí se,

přítom je ale neustále ruší hrozně moc rozptylujících faktorů. Odpoledne vám napíše kámoš, jestli nechcete na pivo, ráno si trochu přispíte a nakonec vám zbydou na učení max tak dvě, tři hodky, což není zas tak moc, pokud chcete mít u zkoušky jistotu první dobré. Prostě je důležitý rozdělit učicí čas a čas na klidné posezení.

Chalupa má spoustu výhod – pokud najdete vhodný objekt, může na společné maturitní soustředění jet třeba i 8, 9 spolužáků. S těmi můžete konzultovat své zápisy, opísat si otázky nebo se prostě pobavit o tom, co chtěl čim autor říci. Můžete udělat filtr a vybrat lidi, kteří mají podobné nebo stejné předměty jako vy a kteří to například s tím posezením nebudou přehánět. Pokud máte chalupu dost velkou, může si vlastně každý najít svůj koutek, kde bude mít od všech klid, nebo si můžou všichni sednout ke společnému stolu a pracovat v open space. Když ráno vstane někdo dřív a bude se učit, ostatní začne hlodat svědomí a nebudou vyspávat až do poledne. Vaření může posloužit jako odreagování od toho všeho studia a večer přijde jako odměna pivo, nebo dvě maximálně (je důležité dávat si vysoké cíle). To zní skvěle, ne?

Ale jak už jsem řekl, je nutné, aby do toho šli všichni s cílem se opravdu něco naučit. Myslím, že u nás se to celkem dařilo držet na úrovni a být jsme asi dvakrát ze čtyř nocí nemohli usnout a spánek nás zastihl až hluboko po půlnoci, byl to, myslím, produktivně strávený čas. Rád bych ale ještě zdůraznil, že jsme nebyli na chatě celý svaták! Pro mě bylo klíčové, že jsem si díky společnému výletu na chalupě udělal systém zápisů. Kromě toho po třetím, čtvrtém zápisu už jsme neměli mezi sebou potřebu tolik konzultovat formality zpracování, ani to, co vlastně myslí Cermat vyprávěcími způsoby, ale spíš jsme se sou-

středili na obsah zápisů. A tam mimo jiné nastupuje uklidňující faktor, že polovina třídy má podobné nebo stejné zápisky a tudíž klesá pravděpodobnost, že vás od maturity vyhodí – půlku třídy přece od maturity vyhodit nemůžou, ne?

Ale abych vůbec dal nějakou odpověď na úvodní otázku: myslím si, že chata je skvělý nápad a hodně mi to pomohlo v boji se stresem. Je ale opravdu důležité si uvědomit, že spousta lidí je nesnesitelných, když jsou nervózní. Klíčem je tedy výběr party. Nám se výběr podařil výborně. A nakonec vás třeba podobně jako nás překvapí sousedův kůň na zahradě a vy aspoň na chvíli zapomenete, kolik má Máj intermezzí, že máte 3 dny na zpracování matematiky a přečtení všech Poeových povídek, že nic nestíháte a jste úplně v pr***i.

Josef Tajovský, oktáva 2016

To se máme tady hezky, u nás gympláků na PORGu

Předem upozorňuji, že tento článek nemá smysl, je to jen výkřik, pokus o hledání – nedávám vám žádnou odpověď, ale doufám, že aspoň některé z vás navedu na to, abyste se jí sami pro sebe pokusili najít. Také neříkám, že to, co si myslím a jak to vnímám či podávám, je správné, a že to mám dost promyšlené. Nemám. Je to jen pro teď subjektivní názor a pocit.

17. listopadu jsem jako všichni vyšla do ulic. Byla jsem na Albertově, na Národní, na Hradčanské... a všude jsem viděla to samé. Spousty lidí, studentů, inspirativní proslovy, dojatí lidé... Všichni souhlasí, všichni v jednotě. A přišlo mi to hrozné. 2000 lidí poslouchalo na Hradčanském náměstí McPutnu jak skanduje, křičí, apeluje. A tak lidé také skandovali, křičeli, apelovali. 2000 lidí, studentů, Pražáků, se stejným názorem, hodnotami i kafem. Poslouchali McPutnu a poplácávali se

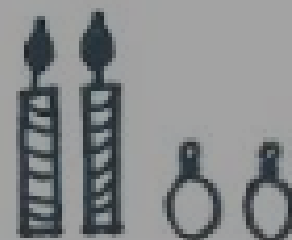
po zádech, říkali si „Ju, to jsme dobrý, že si tak rozumíme, že to máme tak pěkný v tý Praze.“ A připadali si důležité, že něco mění, dělají. Ale mně, a v tomto jsem možná příliš cynická, to přišlo nesmyslné a prázdné.

Je to trochu nihilistické, ale jaký tohle konkrétně má smysl? Je super se potkávat s lidmi se stejným názorem, je to příjemné, člověk se cítí, že jeho názor má váhu, ale... posouvá nás to někam? Pořád se jen cyklit, chodit po známé a příjemné stezce zažitých debat... to je to nejlehčí. Také to vytváří hezké příjemné sociální bubliny... kde je vše harmonické, protože jsme všichni stejní... To samé na Facebooku, kde si všichni hezky čteme články od Hate free a Taberihho... Ale měníme tím něco? Změní se Magistrát od toho, že na něj budu nadávat nad svým chai latté? Ne. A tohle jsme slyšeli všichni tak milionkrát, že nadávat nemá smysl. A já k tomu

přidávám ještě to, že ani chválit s lidmi se stejným názorem nemá smysl.

Moc nevím jak tuto litanii zakončit... možná takovým poselstvím, zamyslet se, co má a nemá smysl... Že bavit se o názorech s lidmi stejného ražení nemá smysl, protože to nikam neposouvá a jen utvrzuje. A že pohádat se s pořádným radikálem a pokusit se na to podívat z jeho pohledu někdy není od věci. A že to ale vlastně stejně nemá smysl.

Nasťa Čepelová, oktáva

Pět fází dělání rozdílovek

Existuje pět fází smutku, jimiž si prochází lidé, které postihla náhlá životní tragédie. Proto snad ani nemůže být divu, že je tento jev zřetelně pozorovatelný i na studentech učících se na rozdílovou zkoušku. Jakožto jeden z nebožáků postižených touto životní pohromou se vám alespoň pokusím nastínit, co prožívá student, který se místo toho, aby si v létě užíval zaslouženého volna, učí na zkoušku.

1. Popírání

Tato fáze má ze všech nejdelší průběh, začíná už v momentě, kdy je studentovi poprvé oznámena nutnost skládání rozdílovek, a končí přibližně týden až dva dny před samotnou zkouškou. V této fázi student žije v blahosklonném zapomnění, úmyslně si nepřipouští blízkost termínu, věnuje se tomu, co ho baví, a vesele prokrastinuje.

2. Agrese

Tento stav většinou přichází náhle, bez předchozího varování, během posledního týdne před zkouškou. Student najednou zděšeně procítá z různého prokrastinačního snu a zjišťuje, že nic neumí. Jedince v této fázi vřele doporučujeme nechat na pokoji, neboť zvýšení hladiny stresu má neblahý vliv na jeho společenské chování. Zjednodušeně řečeno – student rozlíceně řve a utrhne se na všechny okolo. Na počátku této fáze jsou výkřiky ještě celkem srozumitelné, student většinou nadává profesorstvu, školskému systému a sám sobě, že se nezačal učit dřív. V pozdějším stádiu už se pak student omezuje převážně na většinové společnosti nesrozumitelné výkřiky jako: „Heterozygot! Já mu dám heterozygota! Kdo si to má pamatovat!“

3. Smlouvání

Toto stádium se většinou skládá z psaní zoufalých emailů profesorům o tom, jestli to opravdu musíte psát, a jestli by se třeba nedalo odpustit alespoň něco. Jedná se o nejkratší fázi, jež studenta velmi plynule dovede k dalšímu stavu – depresi.

4. Deprese

Na studenta těžce dolehne pocit, že se to naučit nestihne, že zkrátka není možné zvládnout toho tolik. Toto zoufalství je ještě prohloubeno většinově negativní odpovědí profesorstva na otázku, zda by se zkouška nedala odpustit. Toto stádium je spojeno se zíráním do zdi, pocitem vnitřní úzkosti či prázdnoty a konzumací velkého množství sladkostí.

5. Smíření

Nastává většinou večer před zkouškou. Student si je vědom toho, že už je to všechno jedno a že nic z toho, co teď udělá, mu stejně nepomůže. Spokojeně tedy ulehá do postele s heslem: „Co vím, to napíšu, a co nevím, to si vymyslím!“ U srdce ho přitom hřeje vědomí, že na tu trojku to přece udělá vždycky.

Petra Nosková, septima

okvk

Místo abych si užíval poslední letní dny na začátku září, vydal jsme se jedno úterní odpoledne na seminář Institutu Václava Klause na téma „25 let od spuštění kupónové privatizace“. Vystoupal jsem honosné schody restaurace Autoklub s úmyslem si před akcí odskočit. A co se nestalo, ze dveří toalet vyšel nikdo jiný než Václav Klaus. Začíná to dobře.

Přednáška předčila všechna očekávání a byla ještě horší, než jsem si myslel, že bude. Vystoupili zde bývalý náměstek ministra financí Dušan Tříška a Karel Zeman z VŠE. Celé to samozřejmě moderoval Václav Klaus. Překvapila mě docela slušná účast, sál byl plný. Později mi ale došlo, že skoro půlka lidí jsou Klausovi přátelé a spolupracovníci z dob kupónové privatizace a že spíš než přednášku pro veřejnost jde o vzpomínkovou akci plnou nostalgie.

Dušan Tříška s Václavem Klausem se předháněli v množství superlativů ohledně kupónové privatizace a jich samých. Dozvěděl jsem se, jak to natřeli pseudoobdobníkům z amerických univerzit, kteří nevěřili, že by se to mohlo vydařit a jak se všechny země bývalého východního bloku kupónovou privatizací inspirovali. Samozřejmě ta česká byla nejlepší, protože ostatní země neměli Klause s Tříškou, to je snad jasné. Doplnil to ještě Karel Zeman s předpotopní powerpointovou prezentací, u které jsem málem usnul.

To nejlepší ale přišlo až po dotazech z publika (většina z nich byly akorát poznámky dalších „klausovců“ a další chválení se navzájem, jedinému kritickému dotazu se Klaus vysmál). Sál se pomalu vyprazdňuje, ale Václav se ještě motá kolem pódia. Přichází moje chvíle. Beru foťák a knížku, stoupnu si do fronty na autogram (kterou tvořím jen já a duchodce přede mnou). Kvůli nervozitě ani není poznat, že to nemyslím vážně a že si z našeho nejvíce nejlepšího ekonomy, premiéra, prezidenta a lyžaře dělám srandu. Odcházím se společnou fotkou, podepsanou knihou (*Modrá nikoliv zelená planeta*, VK výběr pochválil), dobrým pocitem, a to nejlepší mě ještě čeká: ve vedlejší místnosti je zadarmo bufet!

David Chytil, septima

Die Deutsche Seite

Bist du ein richtiger Deutscher?

Haben sie bisher die Deutsche Seite in unserem Magazin langweilig gefunden? Diesmal bringen wir euch keine Kreuzworträtsel, sondern einen Test *Bist du ein richtiger Deutscher? Lassen sie uns herausfinden, ob sie richtige Deutschen sind!*

1. Was machst du normalerweise in deiner Freizeit?

- Ich treibe Sport, weil ich gesund sein möchte.
- Nichts, ich faulenze immer.
- Arbeit macht frei!

2. Magst du Sauerkraut?

- Ich kann mich kein Mittagessen ohne Sauerkraut vorstellen.
- Sauerkraut ist ziemlich gut.
- Sauerkraut ist das geschmackloseste Gericht das ich je gegessen habe.

3. Königsberg oder Kaliningrad?

- Königsberg
- Kaliningrad
- Královec

4. Wer ist der beste Komponist aller Zeiten?

- Wolfgang Amadeus Mozart
- Richard Wagner
- Antonio Vivaldi

5. Sind die Bayern echte Deutsche?

- Mein Gott, nein.
- Ja, warum nicht?
- Die Bayern sind die einzigen richtige Deutschen.

6. Was machst du wenn dein Zimmer nicht aufgeräumt ist?

- Ordnung muss sein, ich putze das Zimmer sofort.
- Ist mir egal, ich mag weder das Aufräumen noch das Saubermachen.
- Mein Zimmer ist immer aufgeräumt!

7. Wie oft trinkst du Bier?

- Sehr oft.
- Von Zeit zu Zeit, ich bin kein Bayer.
- Ich ziehe Wein dem Bier vor.

8. Was meinst du über Recycling?

- Batterien, Aluminium, organisches Material... ich muss wirklich alles recyceln!
- Glas gehört in den blauen Container, oder?
- Ja, ich recycle, aber nur Kunststoffe, Glas und Papier.

9. Was ist für einen Menschen absolut lebensnotwendig?

- die Luft
- Liebe
- Kartoffeln

10. Welches Bild gefällt dir besser?

a)

b)

11. Hast du diesen Test lustig gefunden?

- Ja
- Nein

Testergebnisse

1. a)1, b)0, c)2; 2. a)2, b)1 c)0; 3. a)2, b)-2, c)0; 4. a)1, b)2, c)0; 5. a)2, b)0, c)-2; 6. a)2 b)0, c)1; 7. a)1, b)2, b)-2; 8. a)2, b)0, c)1; 9. a)0, b)0, c)2; 10. a)-2, b)2 11. a)0, b)2

Weniger als 8: Leider bist du kein echter Deutscher. :(

Von 8 bis 18: Nicht schlecht, aber du musst dich noch viel bemühen und viel Sauerkraut essen um ein echter Deutscher zu werden!

Mehr als 18: Gratulation, du bist wirklich ein hundertprozentiger Deutscher!

bemühen - snažit se

vorstellen - představit si

die Ordnung - pořádek

Sny

Tu noc měl zase zlé sny. Míval je často, možná až moc často. Téměř pravidelně ho navštěvovaly nenasytné myšlenky beznaděje. Jeho jediné osvobození ze spárů nervy drásajících pronásledovatelů bývalo probuzení. Jeho záchrana. Jenže pak se objevily zase, opět padal do té nekonečné jámy plné strachu a snažil se najít východisko, avšak marně, východisko nebylo. V těch ztracených chvílích si uvědomoval svou slabost a tvář mu chřadla čím dál tím víc. A on nemohl dál. Umíral, byl si tím jist. A s tou jistotou přicházelo i to uvědomění, že jeho život, ta marnivá hra vyšších bytostí, brzy skončí. V loterii osudů štěstí neměl.

Ale kdo má? Každý si stěžuje na svůj život a chtěl by ho změnit. Čím dřív se ale člověk smíří s tím, že to nejde, tím líp. Tady ale nešlo tolik o realitu, ale o sny. Ty strašné noční můry. Začínal si pomalu uvědomovat, že to bude jím samotným. Sny přece

vytváří jeho podvědomí. Jeho zážitky, pocity a také strach. Nejde tady o pouhý výplod bujné fantazie. Jeho sny byly jako dlouhý zlý film, ze kterého jde uniknout pouhým probuzením. Ve snech si člověk leckdy uvědomí, že se s Aním něco děje.

A s ním se skutečně něco dělo. Nebyl v pořádku a moc dobře to věděl. Avšak nedokázal nic dělat. Každou noc, když se propadl do tolik obávaného spánku, chytily ho noční můry do svých sítí. A on v nich jako bezmocná muška zůstával až do konce s jedinou myšlenkou. Co když se tentokrát neprobudí?

I když bychom si mnohdy přáli opak, i když se vzdouáváme, všechny příběhy končit šťastně nemusí. Tíha našich životů nás stejně dokáže srazit na kolena a my s tím nic nezmůžeme. V tu chvíli se tedy sám sebe zeptal. Má vůbec cenu se snažit? Nastal konec? Zase se ptal. Kéž by se mu podařilo odpovědět. Chtěl na to přijít, ale tak nějak nemohl. Jeho vlastní

myšlenky a strach ho pomalu doháněly a on zjistil, že se mu už utíkat nechce. Usmíval se, nic víc. Jen pouhý úsměv, který jako by promlouval za všechno. Za pocity, za tísně a za radosti a strasti. Uklidnil se, najednou totiž už nic nemusel. Nemusel hledat východisko. Věděl, že už ho našel. Všechny příběhy totiž šťastné konce nemají.

Dominik Kučera, Markéta Růžičková, Sofie Slezáková, prima

Zločin a pes

Karel nesaňel psy. Začalo to v dětství, kdy bydlel s rodiči na vesnici a každý den procházel kolem psiho útulku. Vyceněné zuby, děsuplný štěkot a změt' různobarevných špinavých kožichů si živě pamatuje do teď. Stejně jako noci, kdy nemohl kvůli neustávajícímu štěkání usnout.

Bohužel, v Karlových pětatřiceti letech to nebylo o moc lepší, jen s tím rozdilem, že bydlel ve velkém městě a před psy se mohl schovávat den co den ve svém malém bytě ve třetím patře činžáku. Ven se snažil vycházet co nejméně často, chodil jen po vytipovaných trasách a úplně se vyhýbal parkům. Jeho snem bylo odjet do země, kde pes není nejlepším přítelem člověka, ale nechtěnou obloudou.

Krásné sobotní ráno, které Karel trávil v posteli, vcelku spokojený se svým životem a se sebou samým, vyrušil nenadálý štěkot ozývající se z vedlejšího pokoje. Pohoda skončila. Karel byl v šoku, dobře přece věděl, že jediní pejskaři v domě bydlí v prvním a pátém patře, vedle něj tudíž žádná bestie neměla co dělat.

„Co teď?“ ptal se sám sebe. Zachvátila ho panika. Zuřivě rázoval po pokoji sem a tam, čelo zbrocené potem a snažil se přemýšlet. „Tady nemůžu žít!“ křičel hlas v jeho hlavě. Druhý přitakával: „V žádném případě, tohle se

musí neprodleně ohlásit na policii!“ „Tomu říkám nápad!“ Karel sáhl po telefonu. „Co jim ale řeknu? Okamžitě přijedte, ve vedlejší bytě štěká pes? Ne, to nepůjde.“ Sluchátko se zařinčením dopadlo zpátky na své místo. Nikdo Karla nechápe. Nikdy ho nikdo nechápal. Zase to štěkání. Karel zkřivil ústa do kyselé grimasy, která mohla vzdáleně připomínat úsměv. Bude se muset spravedlnosti zhostit sám.

Začal v hlavě spřádat plány. Musí se toho psa zbavit sám, to mu už bylo jasné. Ale jak? Má ho snad zabít? Nebo nějak zajistit, aby se „zaběhl“ a už nikdy nenašel? Nejdřív by si měl o majitelích a samotném psovi zjistit co nejvíc. Trochu mu to začalo připomínat atentát na Heydricha. Stejně jako parašutisté tehdy, tak i on musel zjistit něco o jejich chování. Aby mohl zosnovat plán.

Snažil se tedy pokračovat v životě tak jako dřív. Koupil si malý notýsek s obrázkem psa, který byl červeně škrtnutý, a hned vedle byla lebka. Tam si zapisoval všechno, co si o sousedech vedle (a jejich psovi) zjistil. A vzhledem k poměrně tenkým stěnám toho brzy věděl už docela dost.

Když každý večer ležel v posteli a tuhla mu krev v žilách při zaslechnutí štěkotu, jeho nenávisť se násobila a on se stále více a více těšil na svou pomstu.

Vytvořil si věru důmyslné odposlouchávací zařízení, nejdůležitější roli v něm hrála sklenice a starý buben, který Karel našel u popelnic. Každou volnou chvíli trávil skrčený právě u tohoto zařízení. U sebe měl hrnek čaje, propisku, svůj špiónský zápisník a deku. Pilně zaznamenával vše, co slyšel, bylo to však pro něj činností přímo heroickou, neboť zařízení nejen mnohonásobně zesilovalo hlasy lidské, ale také právě psí štěkot. Někdy, když Karel ten ohavný zvuk zaslechl, zmohl se jen na to se vyděšeně schoulit do klubíčka a tiše fňukat. Poté mu často trvalo velmi dlouho, než se odhodlal použít zařízení znovu, ale jeho cíl zbavit se nestvůry, od níž ho dělila tenká stěna, se nakonec vždy ukázal silnější.

Z věcí, jež se dozvěděl, ho nejvíce rozlítilo právě jméno té potvory. Jak si to vůbec mohli dovolit? Tvář se mu vždy zkrivila nenávistí, když uslyšel souseda, jak při návratu na psa volá: „No ahoj, Kája. No kdo je hodný pejsek? No to víš, že jo! To je ale hodný Kája. Sedni. Tak správně Karlíčku, dostaneš granulky.“

Dny pomalu ubíhaly. Karel se do své mise úplně ponořil a nemyslel na nic jiného. Přestal dokonce chodit do práce, aby měl na plnění úkolu víc času. Zápisník se zaplňoval poznámkami. Karel by to jistě označil za mistrovské dílo, náhodný čtenář by ale s největší pravděpodobností uviděl jen nesmyslnou změť slov (která se občas, když se poštětilo, spojila ve větu) a abstraktních malůvek, které

přesně vypovídaly o duševním stavu našeho hrdiny.

„Karlíčku, zlatíčko, jdeme se projít.“ Jako odpověď se ozvalo nespokojené štěkání. „Karle!“ zvedla panička hlas. „Jdeme, alou!“ Druhý Karel ani nedutá a trpělivě poslouchá, dokud se nezabouchnou dveře. Ted' nebo nikdy. Osudový moment, chvíle až historického významu. Gabčík a Kubiš moderní doby nebo snad nový Gavrilo Princip?

Zarostlá, zoufale neupravená postava asi po čtrnácti dnech strávených v bytě náhle vypadla ze dveří na chodbu. Karel trhanými zvířecími pohyby sešel až do přízemí. Sousedka Blažková jen nevěřičně zakroutila hlavou.

Vyšel na ulici. Pejskařka šla pomalu s Karlíkem na vodičku asi dvacet metrů před Karlem. Nervozita stoupá. Chvilu, pro kterou se narodil, se blížila s každým stěnem, jak se plazil po dlažebních kostkách. Karlík byl maličký kaštanově hnědý psík, zřejmě čivava. Náš Karel ale nebyl ve stavu, aby si takových detailů všiml. Značně se ke dvojici přiblížil a tu se psík rozštěkal pisklavým hláskem.

Vzal bezbranné paní její hůl a bezmyšlenkovitě do ní začal tlouct. Na víc se nezmohl. Štěkot byl čím dál hlasitější, Karel už to nemohl vydržet. Upustil hůl, sletěl na zem vedle psa a začal sebou po chodníku křečovitě mrskat. Pisklavý štěkot záhy přehlušil ohavný lidský výkřik a táhlé vzlyky.

David Chytil, Petra Nosková, Kačka Kubicová,
Johana Růžičková, septima

Štěpánovo seriálové okénko

Představte si následující situaci. Dokoukáte další díl svého aktuálního seriálu, na černém pozadí probíhají titulky v čele se Samem Esmilem a vy sedíte před televizí na gauči a nevíte. Prostě nevíte. Vůbec nevíte, co se stalo, co to mělo znamenat, nedochází vám všechny možné detaily a nádhery, ale přesto víte, že jste byli svědky něčeho neskutečného. Uvnitř máte ten zvláštní pocit těžkosti a duševní nevyrovnanosti. Právě jste viděli další díl seriálu od USA Network s tajemným názvem Mr. Robot.

V hlavní roli vám poměrně neznámý Rami Malek odhaluje své výborné herecké umění – postava Elliota Aldersona, jakožto mladého hackera s popraskanou psychickou stránkou, nemalými depresemi a docela těžkou disociativní poruchou identity byla napsána snad přesně pro něj. Samotný děj je hodně složitý, ale točič se kolem velkých témat současnosti – hackování, ochrany osobních dat a nadvlády obrovských korporací. Nečekejte ovšem žádné akční scény, hollywoodský trhák

nebo dechberoucí romantiku. Je to psychologický thriller nevidaných rozměrů a opravdu nemá smysl předstírat, že jsem mu v pohodě rozuměl. Bez desítek hodin strávených na internetových fórech a v diskuzích o seriálu bych si Mr. Robota asi tolik neužil. Dopad právě malých detailů a určitých záběrů, které pak dává komunita postupně dohromady, totiž seriál dotváří a jenom potvrzuje jeho výjimečnost. Pokud ovšem patříte mezi ty diváky, kteří si seriál pouští jenom do pozadí, neláká je trávit čas přemýšlením a nechtějí být fascinováni, radši na Mr. Robota zapomeňte. Nestálo by vám to za to a upřímně – asi byste z něj nic neměli. Co si budeme, je to opravdu náročný seriál, ale pokud si ho budete chtít vychutnat až do konce a vycucat z něj poslední kapku, garantuji vám, že vás rozhodně nezklame. Naopak.

Budete ohromeni.

Štěpán Vácha, septima

Místa, kam jde zajít po škole

Tرافيčka je super, ale někdy je prima zkusit i něco nového. Co tedy dělat, když ti skončí škola, ty máš čas, ale nevíš, jak ho využít? Já si pro tyto případy vedu sešit se seznamem míst, která mi kamarádi a známí doporučili. Kam tedy po škole vyrazit? Nabídnou ti mých devět oblíbených míst. A protože nerada jezdím metrem, budou to místa, kam jde od školy dojet tramvají nebo dokonce dojít.

Cafe Decada (Vacínova 10, Praha 8)

typ: kavárna

dojezdová vzdálenost: 5 minut

jak se tam dostat: tramvají od školy na Palmovku a pak pěšou

Příjemná kavárna s dobrým kafem a velkou šancí, že tam potkáte někoho ze svých bývalých spoluškoláků.

Libeňská synagoga (Ludmilina 601/4, Praha 8)

typ: zajímavé kulturní místo

dojezdová vzdálenost: 5 minut

jak se tam dostat: tramvají od školy na Palmovku a pak zase pěšou

Většina z vás kolem ní chodí každé ráno, ale už jste se někdy odhodlali dovnitř? Ač většinou vypadá zavřeně, je přes všední dny skoro vždy otevřená i pro veřejnost. Odsvěcená synagoga vystavěná v 50. letech 19. století, která byla v době nacistické okupace zrušena a za komunistického režimu sloužila jako skladiště, určitě stojí za návštěvu.

Vnitroblok (Tusarova 791/31, Praha 7)

typ: kavárna, prostor a designový concept store

dojezdová vzdálenost: 15 minut

jak se tam dostat: tramvají od školy na Palmovku a pak tramvají na zastávku Tusarova

Nově otevřený multižánrový prostor s kavárnou. Prostor zřídila a provozuje stejná skupina jako Radlickou sportovní halu a Kavárnu, co hledá jméno. Originální prostor a útočiště holešovických uměleckých hipsterů. Kromě

sice trochu dražší, ale skvělé kávy a jídla si můžete prohlédnout i výrobky mladých českých designérů nebo se zúčastnit mnoha rozličných workshopů, které kavárna pořádá.

Paraelní polis: Bitcoin coffee, Markers Lab, Paper Hub a Institut kryptoanarchie (Dělnická 43, Praha 7)

typ: prostor

dojezdová vzdálenost: 15 minut

jak se tam dostat: tramvají od školy na Palmovku a pak tramvají na zastávku Maniny

Projekt umělecké skupiny Ztohoven (určitě znáš třeba červené trenýrky vlající na Pražském hradě) založila tento prostor za účelem uvést do povědomí lidí decentralizovanou měnu Bitcoin a podpořit volné šíření informací na internetu. Během let se Paraelní polis rozrostl například o Bitcoin coffee, příjemnou kavárnu s vynikající kávou, kterou si ale zákazník musí zaplatit Bitcoinem, které si může vyměnit rovnou na místě ve speciálním bankomatu, nebo třeba Markers Lab, 3D tiskovou dílnu, do které je volný vstup a každý týden se v ní konají různé kurzy a přednášky.

Nákladové nádraží Žižkov (J. Želivského 2704/2, Praha 3)

typ: kulturní památka, kavárna, kino

dojezdová vzdálenost: 15 minut

jak se tam dostat: tramvají od školy na Palmovku a pak tramvají na zastávku Nákladové nádraží Žižkov nebo přímo od školy tramvají číslo 10

Můj osobní oblíbenec. Jedna z nejzajímavějších průmyslových památek v Praze a také předmět mnoha politických a ekonomických sporů v posledních 15 letech. Nákladové nádraží se dostavilo v roce 1936 a jako hlavní překladové nádraží fungovalo do 70. let. Dnes je část areálu už zbourána a zbytek je buď nevyužívaný, nebo slouží jako pronajaté skladové prostory. Od jara 2016 tu ale najdeš i kavárnu 1435mm zřizovanou Národním filmovým archivem, který tu přes léto provozuje i letní kino.

Dnes je objekt v ohrožení. Na jeho

místě je plánovaná výstavka sídelního a obchodního komplexu, která s úžasnou stavbou nádraží nepočítá.

Studio ALTA (U Výstaviště 21, Praha 7)

typ: kavárna, prostor, taneční studio

dojezdová vzdálenost: 20 minut

jak se tam dostat: tramvají od školy na Palmovku a pak tramvají na zastávku Výstaviště Holešovice

Holešovické výstaviště asi znáš, ale přemýšlel jsi někdy o tom, co je na druhé straně kolejí? Skrývají se tam obrovské industriální haly, z nichž se dnes už většina k původnímu účelu nepoužívá. Místo skladů tam tedy můžeš najít třeba opravdu zajímavý prostor Studia Alty, který dohromady zabírá 4 obrovské haly. Součástí Studia je mimo tři velkých tanečních studií, které se zaměřují na současný tanec, také prostorná a velmi příjemná kavárna, kterou osvětluje venkovní světlo díky prosklené střeše. Kavárně se přezívá obývací a zaručuji vám, že se tam doopravdy budete cítit jako ve svém druhém (hezčím) bytě.

Negrelliho viadukt (z Prahy 8 - Karlína do Prahy 7 - Holešovic)

typ: zajímavé kulturní místo, v létě

místo kulturních akcí, občas (spíše v létě) otevřeny kavárny a bistra

dojezdová vzdálenost: 20 minut

jak se tam dostat: tramvají od školy na Palmovku a pak tramvají na zastávku Florenc

Druhý nejstarší most v Praze po Karlově mostě a se svými 1100 metry nejdelší železniční a třetí nejdelší most v Česku, postavený v letech 1846 až 1850 podle projektu rakouského inženýra Aloise Negrelliho von Mold-Elbe. Fotogenické místo, které určitě stojí za to jít prohlédnout. V teplejších měsících se nově od minulého léta v obloucích pod viaduktem pořádají akce a prostor si najímají kavárny a bistra.

Pěší tunel pod Vítkovem (najdi si to na mapě, z ulice Thámova)

typ: zajímavé místo

dojezdová vzdálenost: 20 minut
jak se tam dostat: tramvají od školy na Palmovku a pak tramvají na zastávku Křižíkova

Žižkově budeš za míň než pět.
Pokud budeš mít trochu času, doporučuji stavět se v hospodě U Tunelu hned vedle vchodu do tunelu v Karlíně.

Občerstvení a posezení pár metrů od břehu Vltavy. Nevyužití pozemek vedle řeky se v létě proměňuje v kulturní centrum a krásné klidné místo uprostřed pražské přírody pár minut od hlučného centra a Sokolovské. Stav se tu někdy na konci školního roku, až budeš mít učení a stresu po krk a zaposlouchej se do šumění listů a Vltavy s domácí limonádou nebo dobrým pivem vedle sebe. Stánek otevírá každý rok začátkem května.

Věděl jsi, že pod Vítkovem vede tunel pro pěší a cyklisty, který spojuje Karlín s Žižkovem? Ha! Spousta mých kamarádů o něm totiž nemá ani páru. 303 metrů dlouhý tunel je nejen neuvěřitelně zajímavým a fotogenickým místem, ale je taky ohromně praktický. Vede z ulice Thámova a ústí na Tachovském náměstí. Hromadnou dopravou by ti trvalo dostat se z jednoho místa na druhé 20 minut, ale pěšky na

Přístav 18600 (souřadnice 50.096017, 14.447923, břeh Vltavy vedle cyklistické stezky vedoucí z Karlína do centra)

typ: sezónní venkovní kavárna a občerstvení

dojezdová vzdálenost: 25 minut
jak se tam dostat: tramvají od školy na Palmovku a pak tramvají na zastávku Křižíkova, pak pěšky směrem k vodě

Petra Mikolášová, oktáva

Minirecenze

Harry Potter And The Cursed Child

Asi jako všichni fanoušci Harry Pottera jsem byla úplně nadšená, když jsem slyšela, že vyjde další kniha, resp. sepsaný divadelní scénář.

Příběh se odehrává 19? let po posledním dílu původního Pottera. Harry je ženatý s Ginny, má s ní tři děti a pracuje jako bystrozor. Ron (také bystrozor) je ženatý s Herminou (ministříní kouzel) se kterou má dvě děti.

Hlavní postavou je Harryho syn Albus, který žije ve stínu svého slavného otce a populárnějšího bratra Jamese. Vydává se do Bradavic, kde se spřátelí se synem Draca Malfoye a je téměř ve všem protikladem svého o generaci staršího jmenovce. Baví ho lektvary, nejde mu famfrpál, je přiřazen do jiné koleje. Vše se komplikuje s příchodem Cedricova otce, který chce za pomoci obráček času svého syna zachránit, čehož se Albus se svým kamarádem s radostí ujme. Zahrávat si s časem se ale nevyplácí.

Rozhodně nelze tuto knihu srovnávat s těmi předchozími. Příběh je výrazně horší, podle mě nedává ani moc smysl. Přijde mi, že se trochu nuceně snaží navodit tu atmosféru Harryho Pottera, do níž se všichni tak rádi vracíme. Byla to sice dvě poměrně hezky nostalgicky strávená odpoledne, ale mě tato knížka spíše zklamala.

Kačka Kubicová, septima

LoutnaCZ

Kdyby „pražská kavárna“ měla napsat divadelní představení, tak by to byla LoutnaCZ. Moderní zpracování barokní sbírky písní Loutna česká spolkem Geisslers Hofcomoeianten, kde se na rozdíl od originální verze česká duše nezasnubuje s Kristem, ale s Milošem Zemanem, je výrazně metalovější, než by divák očekával. Mladí herci v inscenovaném koncertu experimentují s kombinací videa, živé kamery a tabletů. Výsledek je hodinové, lehce cynické, ale zábavné představení. Kdo se nebojí trochy experimentálního divadla, by si tohle rozhodně neměl nechat ujít.

Františka Tranová, septima

Stoupající hvězda české divadelní scény aneb Janečkovi to mají v rodině

Náš bývalý spolužák sice pošťáka Ondru v rodinném byznysu po boku Esterky nejspíš nenahradí, ale i tak je možné, že si slávy užije ještě dost. Na konci května se mi dostalo jedinečné příležitosti být jedním z pár desítek lidí, kteří se v pražském sklepním prostoru H2O na Žižkově stali svědky premiéry divadelní hry NOČNÍ - Jste ty sebevraždy?, ve které si svou roli stříhl i náš Cyrda. Je totiž členem studentského divadelního souboru OLDstars, které si připravilo radikální úpravu rozhlasové hry Linka důvěry od Miloslava Stehlíka. Předvedlo nám ve svém podání 14 různých příběhů, jež všechny spojuje jedna věc - noční služba Linky důvěry. Herecké výkony mladých nemají chybu, ale nedávno v říjnu jsem na hru podruhé už nešel. Nebudu riskovat, že by se mému oblíbenému divadelnímu herci něco nepovedlo a já byl u toho. Zkazilo by mi to bezchybný dojem z května. Nicméně dychtivě očekávám novou hru, Revizor, která by měla světlo světa spatřit někdy touto dobou, s Cyrilem v hlavní roli. Ten kluk to dotáhne daleko.

Štěpán Vácha, septima

Rapl

Jistě jste postřehli, že poslední dobou běží v televizi dost českých kriminálek. Zaručeně nejlepší z nich je Rapl. Drsný detektiv Kuneš (naprosto dokonale zahráný Hynkem Čermákem) vyšetřuje vraždy v Krušných horách. Skvěle napsaná, syrová třináctidílná kriminálka se špetkou suchého humoru, která získala druhé místo v anketě o nejlepší český seriál desetiletí. A jestli se vám Rapl bude líbit, určitě se koukněte i na jemu předcházející Cirkus Bukowsky.

Otto-Antonín Goldflam

Kosmo

Pětídílný satirický seriál o přípravách prvního českého letu na Měsíc vládl pět neděl od půl desáté večer na obrazovkách ČT 1. První díl, nazvaný Sumec nemá kníry a popisující stav projektu "České nebe" po jeho vytunelování ředitelem Sumcem, byl spíše taková předzvěst toho, co následovalo. Od druhého dílu (Česká škola) jsme totiž mohli sledovat napínavý, bláznivý a hlavně neuvěřitelně vtipný souboj kosmonautů s nejvyššími politickými špičkami a nespolehlivými zahraničními partnery, dále pak se záluďným sponzorem, drůbežářem Antonem Hrabíšem, a vlastně také se sebou samými.

Na klíčovou otázku, dostane-li se parta neschopných zoufalců po šílených peripetiích až na vytoužený Měsíc, odpověděl až poslední, patý díl. Dostala, ale tak nějak počesku. Jejich výsadkovému modulu, vyrobeného Transportou Chrudim, se totiž neotevrou dveře, a tak celý národ sleduje v přímém přenosu u televize jen lopotné ruční rozevírání dveří a z celého triumfu tak nakonec zbyde jen škvírou mezi dveřmi prohozená vlajka.

Podle upoutávek se dala čekat pořádná jízda, ale že to bude až takový úspěch jsem opravdu nečekal. Kromě spousty nezapomenutelných scén (KOČIČKAAAAA!, odpočítávání, vyjednávání s Ruskem, astrofyzikův sen) je tu samozřejmě i velké množství satiry, a také detaily, jako registrační pokladna nebo tramvajové tyče a ozačovače jízdenek v kosmickém plavidle od Škody Transportation, které nápadně připomíná tramvaj. A tak bych mohl pokračovat dále, toto je však rubrika minirecenzí, takže si Kosmo budete muset pustit sami. Ale věřte mi, zklamání rozhodně nebudete!

Vojtěch Voska, kvarta

„You have to Cage the Elephant“

Pondělní odpoledne už se schyluje ke konci a já netrpělivě postávám na stanici tramvaje na Václaváku. Původní sraz v 17:37 Robin nestíhá, ale máme čas, tak to vlastně nevádí, koncert skupiny Cage the Elephant začne až za víc než čtyři hodiny. Po šesté už si přisedáme do fronty před Lucerna music barem, která tou dobou sahá skoro až ven na ulici a během dvouhodinového čekání na otevření se nepokrytě těšíme na první koncert naší oblíbené kapely v Praze. Říká se, že jejich koncerty jsou hodně divoké. Tak snad bude i ten dnešní.

V deset hodin scéna před námi zatemňuje a ze všech stran se ozývá ohlušující křik. Šestice amerických hudebníků vbíhá na podium a začíná koncert, koncert všech koncertů.

Během prvních dvou písní není kvůli špatně ozvučenému mikrofону slyšet zpěv hlavního zpěváka, dvaatřicetiletého Matta Schultze, ale vlastně to nikomu nevádí. Publikum nadšeně zpívá a vztahuje k němu ruce, on na oplátku předvádí neuvěřitelné taneční

kreace, chodí po kraji podia a zpívá jen pár centimetrů před obličejem svých fanoušků. Ohromující energie čišící z celého vystoupení pohlcuje Lucernu a v první řadě za chvíli není k hnutí, k podiu se tlačí nadšený dav fanoušků zpocených stejně jako jimi tolik milovaní hudebníci. Kytarista a bratr zpěváka Brad se třikrát vrhá do publika, které ho nosí nad svými hlavami.

Zdá se, že celý sál zná texty písní, které teď radostně zpívá spolu s jejich autory. Ke konci koncertu se do davu diváků dvakrát vrhá i zpěvák a desítky rukou ho vyzdvihují do vzduchu. Chvilí na nich dokonce stojí a zpívá nad hlavami fanoušků, potom se jeho opora bortí a on už se zase jenom na zádech pohupuje na moři lidských rukou.

Všechno ale musí jednou skončit. Podium znovu zatemňuje a kapela mizí do zákulisí. Ne na dlouho, všichni přece vědí, že nás čeká ještě přídavek, ale na ten si musíme počkat. Nakonec se šestice za ohlušujícího jáсотu vrací a přidává další dvě písničky.

Pomalou odcházejí, napůl nevěda kam, protože zpátky do reality se nám nechce. Ještě druhý den mám zalehlé uši, ale ten zážitek a pocity, které zůstávají ještě několik dní po koncertě, za to rozhodně stojí.

A až příště přijedou Cage the Elephant, koupím si lístky rovnou, ne jeden z posledních, abych se nemusela proklínat za to, že jsem si málem nechala ujít jeden z největších zážitků tohoto roku.

Nora Třísková, septima

Smrt proroka srdce

epitaf pro Leonarda Cohena

7. listopadu 2016, pouhých čtrnáct dní po vydání svého alba *You want it darker*, zemřel zpěvák, spisovatel a básník Leonard Cohen. Tato zpráva byla pro mnohé jeho fanoušky šokem. Kdo to vůbec byl, ten pro mnohé z nás záhadný umělec?

Cohen se narodil v kanadském Montréalu do rodiny bohatého židovského inženýra a obchodníka s oblečením Nathaniela Cohena a Mashy Cohenové, Litevky, která emigrovala do Kanady. V Montréalu strávil velkou část svého života. Vystudoval místní McGillovu univerzitu a poté se přestěhoval do Londýna. Londýn mu však příliš nevyhovoval, a tak se roku 1960 usadil na řeckém ostrově Hydra. Na tomto ostrově se opuštění umělci a intelektuálové schovávali před okolním světem. Cohen se s mnohými spřátelil (např. norským spisovatelem Axelem Jensenem). Koncem roku se však navrátil zpět do Montréalu. Hydru ještě mnohokrát navštívil. Napsal tam mnoho básnických sbírek a dva romány. Právě poté, co vyšel druhý z nich (*Nádherní poražení*), který nebyl kritikou dobře přijímán, se Cohen rozhodl změnit parketu a vstoupil do hudebního světa.

Jeho první album *Songs of Leonard Cohen* mělo velký úspěch navzdory tomu, že v žádné z tehdejších hitparád příliš populární nebylo. Dvě písně z tohoto alba se však prakticky po svém vydání staly neuvěřitelně slavné. Jde o písně *Suzanne* a *So long Marianne*. Nedlouho po tomto albu vzniklo další, album *Songs from a room*, v hitparádách mnohem úspěšnější. V těch britských se vyšplhalo až na druhé místo. Cohen v průběhu sedmdesátých a osmdesátých let vydal průběžně šest dalších alb, z nichž nejvýznamnější bylo bezpochyby *Various Positions* na kterém zazněla Cohenova nejznámější skladba *Hallelujah*.

Tato skladba nebyla zpočátku o nic oblíbenější než jiné singly. Opravdovou popularitu jí zajistil až John Cale, člen skupiny Velvet Underground, v jehož podání se stala

skutečně slavnou. Mnoho dalších umělců vytvořilo cover verze, zazněla mimo jiné i ve filmu *Shrek* a je dnes zřejmě jednou z nejznámějších písní 20. století. Mým dalším oblíbeným albem je *The Future* (1992), ve kterém Cohen vyjadřuje obavu z budoucnosti. Jeho poslední album *You want it darker* vyšlo zhruba před měsícem a obsahuje velice temné, depresivní a smutné texty. Jako ukázkou uvedu úryvek ze skladby *You want it darker*:

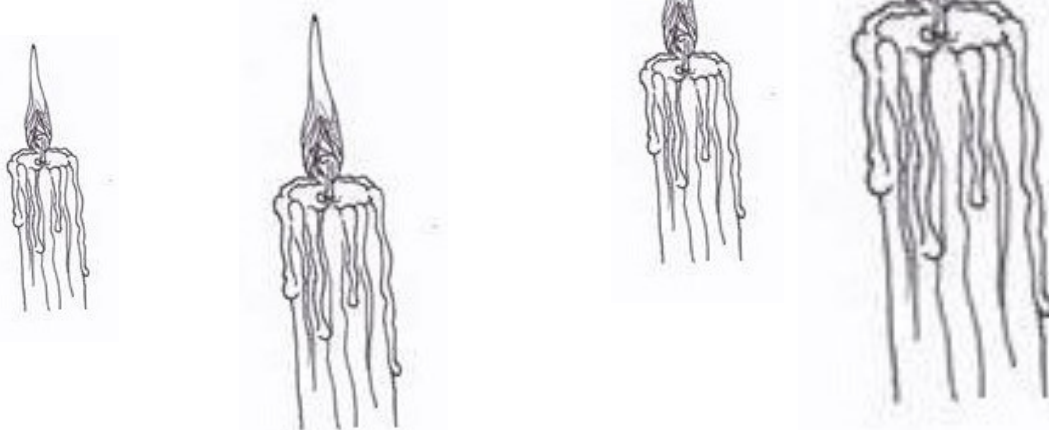
Magnified, sanctified, be thy holy name
Vilified, crucified, in the human frame
A million candles burning for the help that never came
You want it darker

Za zmínku jistě stojí fakt, že Cohen strávil pět let (1994-1999) v buddhistickém klášteře v Kalifornii a roku 1996 byl vysvěcen na zenbuddhistického mnicha.

Čím byl Cohen tak výjimečný? V první řadě dokázal neuvěřitelným způsobem skloubit báseň a píseň. Jeho texty by se daly recitovat jako básně bez jakékoliv melodie. Něco podobného se podařilo snad jen Bobu Dylanovi, Tomu Waitsovi a několika dalším umělcům. Navíc navzdory tomu, že se nikdy neocitl v „mainstreamu“, se mu povedlo oslovit tisíce lidí prostřednictvím svých textů. Je nesporné, že u Cohenových písní hraje text písně obrovskou roli, možná i větší nežli samotná melodie. O tom svědčí i fakt, že Cohen sám často místo zpěvu v písních recituje. Říká se, že hudba je moc. Moc tvarovat prostřednictvím písní srdce posluchače. A dvojnásob to platí u Cohena.

Odpočivej v pokoji...

Mikuláš Fantys, tercie

Jízda pásmem

Když otvíráš své oči a slunce tě budí
Není to slunce jen lampa co studí
Venku je temno že nepoznáš denní dobu
To už ses rovnou moh' objevit ve hrobu
Když zviš že to není hrob jen Újezd nad
Lesy
Vyjde to na stejno ihned pomyslíš si
Když jedeš do školy nevíš zda nespíš
Tma je to co je tobě teď nejbliž

Po minutách deseti patnácti dvaceti
Pohled na tebe v Újezdě vzbudil by do-
jetí
Jak náměsíčný po domě plazíš se ulicí
Nevíš zda je osmá či hodina noc půlící
Okolí neubíhá vypadá pořád stejně
Vstoupíš do autobusu jak jinak než ve tmě

Vylezeš z tramvaje U Kříže hlášení
Nad tebou na nebi no není to svítání?
Začíná nový den ve škole konečně
Krajina venkovní už tváří se slunečně
Zapomeň na světlo než skončí ti povinnos-
ti
Vracet domů budeš se za tmy a bez ra-
dosti

Štěpán Vácha, septima

Vzpomínka

Rána města byla plná žalu,
a únavy, jen lidé s opicí,
toulali se v rozbřeskovém kalu;
probuzení padlí básníci.

Při pozdravu k rozervaným mrakům,
vyčerpaný feťák děl:

„Smrt básníkům,
co utonuli, v uzavřených buňkách našich
těl!“

K svým dvojníkům,
jež v oknech metra spíše tušil, nežli uvi-
děl,
řval opilec: „Smrt básníkům,
co utonuli v rozervaných buňkách našich
těl!“

A pak v srdci města nevýslovný dům,
jak skleněná rakev nenapsaných děl,
kde v boxech stovky kravaťáků psali,
řádky a sloupce, básně ne,
vždyť básně ty už utonuly,
v uzavřených buňkách jejich těl...

Pásmo pásem

Závodník běží skáče a letí vzduchem
Tribuny taky jakoby s ním tělem i duchem
Měřící pásmo sledují tisíce očí
Rozhodčí ukročí a čáru vyryje v písku suchém

Ted' stíhá tě myšlenka z které až mrazí
Říkáš si že možná všichni jsme vrazi
Bodejť by ne když jsi v pásmu Gazy.
Však krvavý potůček mění se náhle
Mění se skřeky krátké i táhlé
Jediná zůstává písčítá zem
Už je ti jasné že není to sen.
Obdivuj mužika co do tlamy vlezle
Lvovy a skousnutí s klidem na duši snese
Poslechni hlas jímž celé šapitó
Je docela zalito jak principál kráká
A veškerý lid na zábavné pásmo láká.

Když srdce tvé už klid žalostně vyhlíží
Tu konečně sedíš za stolem v Paříži
V peru máš krásno za okny jasno
Jsi Guillaume Apollinaire a píšeš své Pásmo.

Petr Jakubčík, septima

Spasitelé

Sedíme doma, já a ty,
sedíme v neměnnosti těl,
čekáme skrz své životy,
na to, až přijde spasitel.

A z okna vidím milióny lidí,
jen sedí a mlčí, to je celé,
no tak, každý to hned vidí,
že nejsme žádní spasitelé!

Tak nějak už jsme zapomněli,
na hranici od tělesa k tělu
a změně jsme se uzavřeli,
jsme národ spících spasitelů.

Selfičko

Selfička fotím vždy a rád,
můj mobil je můj kamarád.
Pohleďte, kde jsem všude
byl,
co jedl jsem, co viděl, co
jsem pil!
#životjesuper! do postu,
tady je selfie zpod mostu!
Selfička fotím vždy a rád!
na nich je totiž snadné
lhat...

Óda na vzdělání

**Dějiny píše vítěz.
Dějiny píše stát.
Dějiny píšou lidé, co umě-
jí psát!**

Pásmo

Tiché auto hučí řekou větravou
Motorka to sviští trávou modravou
Prahu už obojí zdaleka přejely
Jen do Bangladéše se ještě nepodí-
valy
V Indii se tvoří fronty na rohlíky
Stejně tvrdé budou zas ne díky
U Čína mají zas jen prošlotiny
To si můžeš vzít do hodiny
Stejně to začne až v osm
Jako ten sudetský posun
Pak až tě to jednou zabije
Z hrobu se zvedneš jak mumie
V Egyptě maj dobrý pyramidy
My zas máme kalamity
Se sněhem beztak nenaděláš
Tak se nesnaž ať to nepoděláš
Do záchodu spadl mobil zas
Stejně nikdy nezazvonil včas
Náš čas ovšem neskončil
To abych už to radši ukončil

Adam Tůma, septima

Historie

Naše dějiny, krásná
sbírka kostí,
mrtvých králů, princů,
zaprášených dat
a s většinou společ-
ností,
nezačaly ani počítat.

Toegel

D.T.: Úkol na příště - kolik je buněk v lidském těle?

P.K.: Míň než bakterií.

D.T.: Přesný počet prosím. Tyhlety židovský odpovědi neberu.

DT: Někdo mi do hodnocení psal, že jsem neoblíbený. Prosím vás, já neučím proto, abych byl oblíbený.

DT: Mám spoustu špatných vlastností, ale jedno nejsem – pomstychtivý.

JS: Mám se podepsat?

DT: Ono je to jedno, mým koníčkem je grafologie.

DT: Člověk by se měl mýt asi tři-

Haláček

JH: Myslíte si, že nevidím, když na mé hodině počítáte matiku? Mám snad na čele napsáno debil?

JZ: Na čelo si nevidíte.

Valášek

MV: Honzo, vy se hlásíte nebo hajlujete?

MV: Kde byla nejsevernější hranice Římské říše?

JS: Někde v severní Itálii?

MV: Dnes nás tu moc není... .

AM: ... takže si můžeme něco pustit!

MV: Jojo, třeba plyn.

SS: Když jsme v restauraci řekli, že máme bezlepkovou dietu, tak paní servírka zakřičela: „Bezlepková dieta“ a veškerý personál si vyměnil rukavice.

MV: A nekřičela náhodou „AIDS“?

M.V.: Vy se tolik těšíte, že už máte i nadpis J.A.K.!?

O.A.G.: Mě ten Komenský nějak rozpaluje.

M.V.: A to jste tady nebyl na Husa.

Tatíček

P.T. k Z.S.: No prosím, s Hachovou mluví, s Brčákovou mluví a se mnou ne. Ona se normálně stydí krásných mužů!

Pospíšilová

L.P.: Michale, zasuňte to tam. Mám vás tu tak pěkně po ruce

Uhlíř

ŠU: Ty tři citrónky jsou docela brutální.

Hudson

D.H. (speaking about his childhood): I was like a 19 year old white Snoop Dogg.

ŠV: You are kind of a mix between Kanye West and a teenage white girl.
Huson: I am not really sure whether to take this as a compliment or as an insult, but since I am not fond of either I will take it as an insult.

D.H.: Flattering will get you everywhere... I mean nowhere.

JS (podává mu klobouk): You can cover your bald head...

Hudson: ... and you can cover your silly haircut.

Fessová

AF: Třeba budu mít záchvat a budu chtít porovnávat.

AF: Když jedu někam do rozvojových zemí, vždycky tam těm dětem něco přivezu. Třeba jsem jela na Filipíny a tam jsem dětem ve strmém srázu u rýžových políček rozdávala hopíky...

VD (prezentuje): Prezidentem Bruneje je Bandar Seri Begawan...

AF: To je hlavní město.

AF: V Indii si prostě řekli: „Hele, kráva je kámoš.“

Tournier

M.T. Qu'est-ce que vous imaginez quand on dit "la campagne"?

O.D.: Pasák!

Nové slovo na tabuli

N.D.: To se fakt píše takhle?

M.T.: Oui

N.D.: Počkej, fakt?

Arnot

MA: Vy jste se tvářil, jako kdybych říkal nějaký sprostý vtíp.

JZ: Já jsem se tvářil normálně.

MA: Jestli se takhle tváříte normálně, tak je mi vás líto

Fabián

T.F.: Kolik stojí na volném trhu tráva?

PERLY SVINÍ(M)**Fišerová**

(děláme příklady na vědecký zápis čísel)

KF: Tady se ukáží Markovy nulové dovednosti.

Roleček

A.R.: Na konci bychom měli zažít k filosofii takovou lásku, jakou zažívají zamilovaní. To jste snad všichni zažili. Pokud ne, rychle to dožeňte.

J.Š.: Je tu hrozný vedro, měli by sem dát klimatizaci.

A.R.: Klimatizace je to úplně nejhorší. Jediné, co je horší, je vlnitý plech a profesionální sporty.

A.R.: (vysvětluje, jak má správně vypadat hrneček, poté ukazuje na běžné hrnečky): To je mor designu!

A.R.: Proč se v 16. století nepromítalo na zed', ale na kouř?

J.Š.: Protože to bylo levný.

A.R.: Uvědomte si, že byste mohli žít i někde jinde na světě, kde dórské sloupy nejsou. Třeba v Ostravě.

A.R.: A kde mají dórské sloupy patku? V Berlíně. Sloupy na Braniborské bráně jsou ukázkou špatného použití dórského sloupu. To se pak nesmíme divit, že došlo k holocaustu. Začíná to v detailech a končí to masovou vraždou.

AR: Za logo PORGu by někdo dostal doživotí nucených prací na galeji... ten kmen vypadá jako spodek injekční stříkačky.

A.R.: (studenti vyrušují): Nechtějte, abych přistoupil k represivní pedagogice!

A.R.: Škola, to' nutné zlo mezi přestávkami.

Porgazeen 66: časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Mikuláš Adam, Mikuláš Fantys, Tereška Fremundová, Otto-A. Goldflam, David Chytil, Kačka Kubicová, Honza Macek, Petra Mikolášová, Petra Nosková, Jonáš Stoilov, Lukáš Svoboda, Františka Tranová, Nora Třísková, Štěpán Vácha, Vojtěch Voska, Kristýna Zatloukalová

Sběrači perel: Klára Šimonová, Petra Nosková, Lukáš Svoboda, Filip Miškařík, Vojtěch Voska

Ilustrace: Eliška Hachová, Terka Hachová

Titulní strana:

Šéfredaktorka: Františka Tranová

Sazba a grafická úprava: Petra Nosková

Korektura: Dominika Hermanová, Petr Jakubčík, Kačka Vystavělová, Verča Šritterová, Lukáš Svoboda, Mikuláš Adam

Náš ajiák poradce: Vojta Staněk

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII – Libeň, 180 00

Ý-mejl: tranova@porg.cz

Archiv: porgazeen.stanekv.eu

Cena: 30 Káčé

Porgazeen 66 vyšel v prosinci 2016 v nákladu výtisků.